

การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับ
การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาณิพนธ์
ของ
สุรพันธ์ กุศลส่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2543
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบด้วย
การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
สุรพันธ์ กุศลส่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กุมภาพันธ์ 2543

15 ๑ ๒๐1

สุรพันธ์ กุศลสง. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการ
จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รศ.อัจฉรา สุขารมณี.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับ
การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการ
ศึกษา 2542 โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ที่ได้มาจากการสุ่ม
อย่างง่าย(Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับ
การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู

แบบแผนการทดลองเป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Randomized Control
Group Pretest - Posttest Design) ใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหา
เดียวกันในการสอนทั้ง 2 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษา
อังกฤษและแบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ t-test แบบ
Independent Samples และ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม
สัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม
สัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครูมีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม
สัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถและทัศนคติ
ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA I STUDENT'S LISTENING AND
SPEAKING PERFORMANCE AND ATTITUDE THROUGH INSTRUCTION
BASED ON THE NATURAL APPROACH WITH GROUP DYNAMICS
AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

SURAPHAN KUSOLSONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

February 2000

Suraphan Kusolsong. (2000). *A Comparison of Mathayom Suksa I Students' Listening and Speaking Performance and Attitude through Instruction Based on the Natural Approach with Group Dynamics and the Teacher's Manual*. Master Thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc.Prof.Dr.Saowalak Rattanavich, Assoc.Prof.Atchara Sukharam.

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa I students' listening and speaking performance and attitude through instruction based on the natural approach with group dynamics and the teacher's manual.

The samples of this study were 2 classrooms of Mathayom Suksa I students in the first semester of the 1999 academic year at Our Lady of Perpetual Help School, Bangkok. They were selected by using simple random sampling and divided into the experimental and control groups, with 40 students each. The experimental group was taught through instruction based on the natural approach with group dynamics; whereas the control group was taught through the methods in the teacher's manual.

The randomized control group pretest-posttest design was used in this experiment. Each group was taught with the same content for twenty 50-minute periods.

The instruments used in this study were English listening and speaking performance test and questionnaires on attitude in English listening and speaking performance. The data were statistically analyzed by t-test for independent samples and t-test for dependent samples.

The results of this study revealed that:

1. The English listening and speaking performance, between the experimental and the control groups, was significantly different at the .01 level.
2. The attitude in English listening and speaking performance, between the experimental and the control groups, was significantly different at the .01 level.
3. The students' listening and speaking performance and the attitude through instruction based on the natural approach with group dynamics, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.
4. The students' listening and speaking performance and the attitude through the teacher's manual, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับ
การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

ของ

นายสุรพันธ์ กุศลสง

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

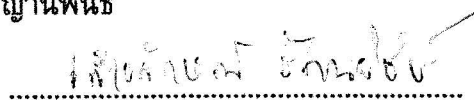

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศวลาภรณ์)

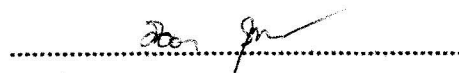
วันที่ 29 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

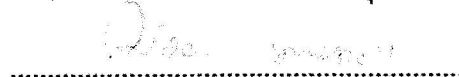
ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ด้วยความอนุเคราะห์จากรองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และรองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการในการจัดทำปริญญานิพนธ์ ให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจแก้ไขเครื่องมือการวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง อาจารย์อรุณศรี กุมท อาจารย์อาจิน มาริประสิทธิ์ อาจารย์ตฤณี ลิขิตธรรม และดร. สมลักษณ์ สุขเมธ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม ที่กรุณาได้รับเป็นกรรมการเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าเกี่ยวกับปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ ดร. วิภาดา สัตถ์จิตติ ดร. บุญรักษ์ หมั่นทรัพย์ ที่สนับสนุนให้ผู้วิจัยทำการวิจัยได้สำเร็จ ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุมนา ประสิทธิ์พันธ์ อาจารย์เกียรติศักดิ์ วิสูตรจุฑา อาจารย์สุจิตรา เวทยาวงศ์ Mr. Mario Ocampo Jr. คณาจารย์โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ และคณาจารย์โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนอำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ และนักเรียนโรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ ญาติพี่น้อง ที่เป็นกำลังใจให้ศึกษาค้นคว้าอย่างเต็มกำลัง และขอขอบคุณเพื่อนๆ เอกการมัธยมศึกษาทุกคน รวมทั้งท่านที่มีส่วนช่วยเหลือให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้แต่มีได้กล่าวนาม จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

สุรพันธ์ กุศลส่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมุติฐานของงานวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง.....	8
ความหมายของการฟัง.....	8
ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ.....	9
กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง.....	9
เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด.....	11
ความหมายของการพูด.....	11
องค์ประกอบของการพูด.....	12
ระดับความสามารถในการพูด.....	13
กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด.....	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	15
เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	17
ความเป็นมาของวิธีการสอนด้วยวิธีธรรมชาติ.....	17
ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory).....	18
บทบาทของผู้เรียน (Learning Roles).....	20
บทบาทของครู (Teacher Roles).....	20
บทบาทของอุปกรณ์ที่ใช้สอน (The Role of Instructional Materials).....	21
สมมุติฐาน 5 ข้อ ของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	25
เอกสารที่เกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์.....	27
เอกสารที่เกี่ยวกับทัศนคติ.....	28

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
2(ต่อ)	ความหมายของทัศนคติ.....	28
	องค์ประกอบของทัศนคติ.....	29
	ลักษณะของทัศนคติ.....	29
	หน้าที่ของทัศนคติ.....	31
	สาเหตุของการเกิดทัศนคติ.....	32
	ขบวนการที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ.....	33
	การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ.....	33
	ประโยชน์ของทัศนคติ.....	35
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	36
	การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	36
	ประชากร.....	36
	กลุ่มตัวอย่าง.....	36
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	36
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	37
	1. การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์.....	37
	2. การสร้างแผนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัด กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์.....	37
	3. แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์.....	38
	4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ.....	39
	5. แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	42
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	53
สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	53
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	54
อภิปรายผล.....	55
บรรณานุกรม	59
ภาคผนวก.....	64
ประวัติย่อผู้วิจัย	85

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	43
2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู.....	49
3 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอน ตามคู่มือครู.....	50
4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ก่อนและหลังการทดลอง.....	51
5 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอน ก่อนและหลังการทดลอง.....	51
6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับ ตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง.....	52
7 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง.....	52
8 คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	81
9 คะแนนทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	83

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงสมมุติฐานแห่งการจัดลำดับธรรมชาติ.....	22
2 แผนภูมิแสดงสมมุติฐานแห่งการตรวจสอบ.....	22
3 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมุติฐานแห่งกระบวนการทางจิต.....	25

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์อย่างรวดเร็ว ด้วยอิทธิพลของความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการด้านการสื่อสาร โทรคมนาคม และเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีเครือข่ายโยงใยไปทั่วโลก เช่นทางด่วนข่าวสารข้อมูล (Information Superhighway) รวมทั้งระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า “ อินเทอร์เน็ต ” (Internet) ทำให้สังคมเป็นสังคมแห่งข่าวสารข้อมูล โลกถูกหลอมเป็นหนึ่งเดียวไว้ซึ่งพรมแดน ภาระหนึ่งเป็นหมู่บ้านโลก (global villages) ขณะเดียวกันกิจกรรมทุกด้านไม่ว่า เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การศึกษา และสิ่งแวดล้อมถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน การแพร่กระจาย การเข้าถึงและเชื่อมโยงด้วยข่าวสารข้อมูลอย่างรวดเร็วดังกล่าว ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของชีวิต สังคม และสิ่งแวดล้อมทั่วโลก ซึ่งสังคมไทยก็ได้รับผลกระทบนี้ด้วย (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2539 : 7) จากการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 ทุกวันจะมีสารสนเทศจำนวนมากไหลเข้ามายังประเทศไทย สังคมไทย และคนไทย สารสนเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ระบบการศึกษาไทยจึงต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่จะรับและเข้าใจ ตลอดจนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ถูกต้องและเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 1)

ภาษาอังกฤษนับว่า เป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะตำราทางวิชาการขั้นสูงได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจ ความคิด ทศนคติ วัฒนธรรม ของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการและความเคลื่อนไหว ของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 1) การที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสาร ทำให้เกิดการพัฒนาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อหาวิธีการที่จะให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รูปแบบการสอนภาษามีอยู่หลายวิธี แต่วิธีที่นิยมใช้ในปัจจุบันคือ แนวการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นการนำภาษาที่อยู่ในบริบทมาสอน ไม่ได้แยกภาษาออกจากบริบทเป็นโครงสร้างและไวยากรณ์ (Johnson. 1981 : 193) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมิได้มุ่งในด้านเนื้อหาแต่เพียงอย่างเดียว แต่มุ่งที่ความสามารถที่จะสื่อสารได้ ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมทางภาษาขึ้นในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าถึงภาษาอย่างแท้จริง โดยยึดจุดหมายปลายทางของการสอนภาษาเป็นสำคัญ

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ มาเป็นเวลากว่าหนึ่งร้อยปี ตั้งแต่มีพระราชบัญญัติการสอบวิชา พุทธศักราช 2433 หลักสูตรภาษาอังกฤษได้รับการพัฒนาและปรับปรุงไปตามกระแสความต้องการของสังคม และตามพัฒนาการของวิทยาการเกี่ยว

กับการเรียนรู้ภาษามาโดยตลอด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539 : 1) แต่จากการประเมินคุณภาพทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในปีการศึกษา 2538 ของกรมวิชาการพบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในการรับรู้อาษาและถ่ายทอดภาษา ยังอยู่ในระดับที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2538 : 53) และจากผลการสอบมาตรฐานของฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2539 พบว่าคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนในสังกัดทั้ง 38 โรงเรียนเท่ากับ 21.5492 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน (ฝ่ายการศึกษา. 2539) จากผลการประเมินคุณภาพทางการศึกษา ทำให้สรุปได้ว่า สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของผู้เรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ยังต้องทำการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของผู้เรียนได้แก่ความสามารถและคุณวุฒิของครู และการจัดครูเข้าสอนได้ตรงตามวุฒิ (จุมพล พลภักตร์วิน. 2529-2531) ในปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ แต่ครูจำนวนมากยังไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ขาดการเตรียมการสอน ขาดการใช้สื่อการสอน สอนเน้นเนื้อหาวิชา อีกทั้งจำนวนนักเรียนในห้องเรียนมากเกินไป ทำให้ไม่เกิดสัมฤทธิ์ผล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 6-7) นอกจากนี้ครูผู้สอนยังจัดการเรียนการสอนโดยไม่เน้นการฟังและการพูดในการสอนภาษา เน้นแต่การเรียนไวยากรณ์ และการอ่าน ทำให้นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้เพื่อการสื่อสารได้ (สนใจ ไชยเรืองเดช. 2539) จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนเสนอให้จัดชั่วโมงการฝึกทักษะการฟัง การพูดโดยเฉพาะ และจัดหาชาวต่างประเทศมาสอน และควรมีห้องปฏิบัติการทางภาษาเพื่อช่วยในการฝึกทักษะการฟังและการพูด (วลีย์ พันธุ์ณี. 2529) จากสภาพการณ์ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษยังไม่บรรลุผลดีเท่าที่ควร ซึ่งเกิดจากปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ประการสำคัญที่สุดคือ ครูไม่ได้จัดกิจกรรมให้เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร ยังคงใช้วิธีการสอนแบบเดิม ผู้เรียนมีส่วนในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย ทำให้ไม่สามารถสื่อสารและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงได้

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนที่เน้นในเรื่อง การสื่อความหมายด้านทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง-พูด-อ่านและเขียน ผู้วิจัยมีความสนใจในหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ของ แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1988) เพราะมีแนวความคิดในการสอนที่เน้นการเข้าใจในกระบวนการรับรู้ และการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน แล้วนำมาจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องเหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้ กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ดังกล่าวเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียนโดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหวังได้ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนหรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสมแก่ผู้เรียน

วิธีการสอนทักษะการฟัง - การพูด ตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้เป็นการให้ผู้เรียนได้ฟังภาษา โดยให้ปัจจัยป้อนที่เข้าใจได้ ผู้เรียนต้องเข้าใจข้อความ (Understand Messages) ซึ่งอาจจะใช้เวลาหลายชั่วโมง เรียกว่า ระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะพูดออกมาได้เอง โดยที่การพูดนั้นไม่ต้องมีการบังคับ (Krashen and Terrell. 1988 : 18-21)

ส่วนกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่นำมาจัดเพื่อให้กระบวนการใช้ภาษาเป็นไปอย่างต่อเนื่องและไม่ทำให้ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนหยุดชะงัก ครูจึงควรมีส่วนร่วมในกิจกรรม และมีบทบาทในการทำให้ข้อความที่ตอบโต้กันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง (Discourse) ดังที่ เพียร์สันและ แกลลาซอร์ (Pearson and Gallagher. 1990 : 90) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ได้ผลนั้นครูและนักเรียนต้องร่วมมือกันที่จะตอบสนองซึ่งกันและกันอย่างเหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ และเสนอรูปแบบของการสอน โดยได้อธิบายว่า สิ่งที่นักเรียนต้องการในกระบวนการเรียนการสอนก็คือการได้รับการชี้แนะ และกล่าวว่า บทบาทของครูต้องเตรียมคอยชี้แนะและให้แนวทาง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรก่อให้เกิดความสนใจ เพราะความสนใจเป็นกุญแจที่สำคัญของการเรียน ถ้านักเรียนเกิดความสนใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว จะทำงานนั้นด้วยความมานะพยายาม รู้จักใช้ความคิดอย่างรอบคอบเรียนด้วยความตั้งใจจริง (Mores. 1968 : 188) นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเมื่อมีความต้องการและสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษครูจำเป็นต้องกระตุ้น ให้นักเรียนเกิดความสนใจภาษาอังกฤษ และเรียนด้วยความสนุกสนาน (สุมิตร คุณานุกร. 2518 : 87) นอกจากนี้ ทักษะที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย ฮิลการ์ด กล่าวว่า ทักษะดี คือพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกที่มีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดหรือสถานการณ์ใดๆ ในทางเข้าหาหรือออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในครั้งต่อไป ในทางที่เอนเอียงในลักษณะเดิมเมื่อพบกับสิ่งนั้นอีก (Hilgard. 1967 : 214)

จากความสำคัญ สภาพปัญหาและอุปสรรคดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการสอนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ว่าความสามารถและทัศนคติทางด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจะแตกต่างกันหรือไม่ โดยเล็งเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ น่าจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะสร้างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดจะให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างสนุกสนาน การจัดการเรียนการสอนย่อมประสบผลสำเร็จ และเป็นตัวอย่างที่เป็นประโยชน์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษและผู้สนใจต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียน ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียน ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้าจะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้สอนหรือเป็นตัวอย่างในการสอน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถและทัศนคติทางภาษาที่ดีเพิ่มมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน นักเรียน 120 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดแบบละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากประชากร จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนห้องละ 40 คน เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที ทดลองสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ พิจารณาคัดเลือกจากหนังสือเรียน เอกสารและแหล่งวิชาการต่างๆ ที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 มีเนื้อหาดังนี้

1. Greeting Leave-taking	2. Introducing
3. Introducing people and objects	4. Ask and tell your age
5. Ask and give addresses	6. Identify objects
7. Identify animals	8. Identify people
9. Ask and talk about nationality	10. Like and dislike

ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอน 2 วิธี

5.1.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

5.2.2 ทักษะในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) หมายถึง การสอนภาษาโดยยึดหลักการรับรู้ภาษา (Language Acquisition) เน้นการให้ปัจจัยป้อน (Input) มากกว่าการฝึกปฏิบัติ การเตรียมสภาพทางอารมณ์ในการเรียนรู้ การให้ความใส่ใจกับผู้เรียนก่อนที่จะให้ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาด้วยตนเอง สื่อการเรียนการสอนจะเน้นปัจจัยป้อนทางภาษาที่เป็นที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียน

กลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamics) หมายถึง การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มคน เพื่อเสริมสร้าง ความเข้าใจในเรื่องทัศนคติพฤติกรรม และความสัมพันธ์ของคนและกลุ่มอันจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานร่วมกันของกลุ่มคนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนโดยการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีดังนี้เช่น เกม บทบาทสมมุติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง ละคร และกลุ่มย่อยวิธีต่างๆ

การสอนฟัง-พูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ หมายถึง การสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดทฤษฎีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ของแครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrel. 1988) เป็นหลัก แล้วใช้การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นตัวป้อนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาอย่างมีความหมายและเข้าใจได้ในระยะหนึ่ง แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดโดยที่ไม่มีการบังคับ นอกจากนี้ยังคำนึงถึงลำดับของภาษาที่ผู้เรียนจะเข้าใจได้อย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนเรียนจากสถานการณ์จริงโดยใช้ประสาทสัมผัสหลายทางทำให้ผู้เรียนเข้าใจและลดความวิตกกังวล ทำให้การพูดภาษานั้นง่าย และถูกต้องมากขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ฝึกฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่จะพบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทปหรือจากครูผู้สอนแล้วให้นักเรียนเล่นเกม เพื่อสร้างความสนใจและผ่อนคลายความตึงเครียด

ขั้นที่ 2 ฝึกฟังทีละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยคซึ่งต้องการให้นักเรียนตอบคำถามประเภท Yes/No คำถามประเภท Either or และคำถามประเภท Wh-questions แล้วครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์สำนวนที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) เกม (Games) รูปภาพ (Pictures) ของจริง (Real Objects) การเลียนแบบ (Mime) และการวาดภาพบนกระดาน (Drawing)

ขั้นที่ 3 ฝึกฟังเพื่อสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพูดจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ดูภาพ หรือสื่อการสอนอื่นๆ เช่น สไลด์ แผนภูมิ แผนที่ ประกอบตามไปจนจบ และให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ เช่น ไบบทเรียนเป็นเรื่องการถามราคาสิ่งของ ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 4 ฝึกฟังเพื่อทบทวน

ให้นักเรียนดูภาพ พร้อมกันนี้ครูให้นักเรียนฟังการใช้สำนวนบางสำนวนในหลายๆ รูปแบบ

ขั้นที่ 5 ฝึกฟัง พูดและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่นๆ อีกครั้ง โดยฟังจากเทป ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา แล้วให้นักเรียนแต่ละคนแต่งบทสนทนาในสถานการณ์ที่เรียนมาแล้ว และฝึกสนทนากับเพื่อน

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-5 คน เตรียมการแสดงบทบาทสมมุติ ตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เรียนมาแล้ว ครูสังเกตการแสดงบทบาทของนักเรียน

การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ การฟัง-การพูด ของหน่วยศึกษานิตเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยการใช้นิทานถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หรือใช้วัสดุต่างๆ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์เป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว ผู้เรียนสามารถฟังเรื่องและเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนใช้ภาษาสำหรับการพูดได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม โดยการใช้คำถามหรือท่าแบบฝึกหัดเพื่อทบทวน คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และสำนวนต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมก่อนเรียน เกี่ยวกับ คำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ โดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไข เมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติม เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกตการทำกิจกรรมและการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนความรู้เป็นการสรุปย่อ ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น อาจทำได้โดย ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มรายงานผลหรือเล่าเรื่อง เตรียมเรื่องมาพูดหรือปฏิบัติงานวิธีการต่างๆ

ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังแล้ว เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคหรือข้อความ และสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ตาม ลักษณะหน้าที่ของภาษา ซึ่งแยกได้ดังนี้ การฟังคือ ฟังบทสนทนาหรือเรื่องเล่าสั้นๆ แล้วตอบคำถามและบอกลำดับเหตุการณ์หรือลำดับของเรื่องได้ การพูดคือ พูดเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองชอบและไม่ชอบ พูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทั้งการฟังและการพูดสามารถวัดได้จากคะแนนวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเรานั้นๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบวิธีของสังคม (Socialization) ซึ่งทัศนคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นได้ชัดในกรณีที่สิ่งเรานั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม ซึ่งวัดได้จากจากแบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมุติฐานของงานวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูด ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ทัศนคติต่อการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. ความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. ความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
4. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
6. เอกสารที่เกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
7. เอกสารที่เกี่ยวกับทัศนคติ

เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง

ความหมายของการฟัง

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2536 : 13) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฟังว่า การฟังเป็นสิ่งที่จะต้องฝึกฝนเช่นเดียวกับการอ่าน การเขียนและการพูด คนส่วนมากเข้าใจว่าการฟังนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่ความเป็นจริงแล้วการฟังเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ก็ต่อเมื่อผู้ฟังรู้จักฟัง ถ้าผู้ฟังไม่รู้จักฟังก็ไร้ประโยชน์ หรืออาจนำโทษอันยิ่งใหญ่มาสู่ผู้ฟังได้

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 : 11) กล่าวว่า การฟังหมายถึง กระบวนการรับข่าวสาร (Message) ที่มากระทบโสตสัมผัส แล้วสร้างความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจในคำพูดที่ผู้พูด พูดออกมา โดยพิจารณาจุดประสงค์ ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูด

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 : 16) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นทักษะเชิงสร้างสรรค์ ในการทำความเข้าใจคำพูด ต้องมีการตีความหรือวิเคราะห์สิ่งที่ได้ฟัง ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ผู้พูดได้พูดออกมาอย่างมีความหมาย แล้วนำมาสร้างความหมายขึ้น ซึ่งความหมายที่ผู้ฟังสร้างขึ้นนี้อาจจะไม่ตรงกับความหมายที่ผู้พูด พูดออกมาก็ได้ ด้วยเหตุนี้เองในบางครั้งจึงเกิดความเข้าใจผิดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ยิ่งถ้าหากว่าผู้ฟังไม่ชินต่อภาษาและวัฒนธรรมของผู้พูดก็จะยิ่งไม่เข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 - 98) กล่าวว่า การฟังคือการให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) แก่ผู้ฟัง ที่มีลักษณะที่มีความหมาย (Comprehensible) อย่างพยายามบีบบังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังมีโอกาสของการรับรู้ภาษาพอสมควร มีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยการฟัง เพื่อให้การฟังนั้นได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย วิธีการหนึ่งก็คือ การใช้วิธีของ เจมส์ อัสเชอร์ (James Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) วิธีการนั้นคือ

ครูใช้คำสั่งกับนักเรียน ให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่าพวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา การฟังมีลำดับขั้นดังนี้

1. ให้ปัจจัยป้อนเข้าซึ่งนักเรียนสามารถเข้าใจได้
2. จัดจ่ออยู่ที่ข้อความที่ได้ฟัง
3. ให้ผู้เรียนได้เรียนในลักษณะที่มีความวิตกกังวลน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า การฟังจะมีประสิทธิภาพดีเมื่อผู้ฟังมีความตั้งใจ สนใจและมีประสบการณ์เดิมมาบ้างแล้ว นอกจากนี้การฟังเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่น ฟังครูอธิบายในชั้นเรียน ผู้ฟังต้องพยายามเข้าใจความหมายของผู้พูด ที่ต้องการจะสื่ออย่างตั้งใจ สามารถตีความและวิเคราะห์คำพูดได้

ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ

แวลเล็ท และดิสลิก (Valette and Disick, 1972 : 141 - 142) แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ในระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคยและสามารถจับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด สามารถเลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้ และสามารถฟังข้อความยาวๆ หลายๆ ประโยคได้เข้าใจ
4. ระดับสื่อสาร (Communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม นอกจากนี้ยังสามารถที่จะสื่อความหมายกับเจ้าของภาษาได้ด้วย พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้คือ ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละครภาพยนตร์ รายการวิทยุ หรือโทรทัศน์ได้
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้อินว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายตรงและความหมายแฝง (Explicit and implicit meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง เสียงต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยิน และสามารถเข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

การสอนทักษะฟังเป็นทักษะที่สำคัญก่อนการเรียนรู้ทักษะอื่น จึงควรได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น สมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 160) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นตามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมุติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ
4. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ
5. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลงหรือปาฐกถาต่างๆ
6. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อการสอนภาษาอังกฤษ และจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
7. ให้สัมผัสกับชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
8. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 24) ได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการฟังว่า การสอนทักษะการฟังควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลี และฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่างๆ กันเช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ และระดับเสียงสูง ต่ำในประโยค เป็นต้น
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมคำต่างๆ ที่ได้ยิน เป็นกลุ่มคำที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกก็ได้ เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป
3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีโครงสร้างและคำศัพท์ที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอะไร หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร เป็นต้น
4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน และเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีทั้งหญิงและชายที่ต่างวัยต่างอาชีพ สถานภาพทางสังคม และสำเนียงต่างกันเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการฟัง ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเลือกกิจกรรมต่างๆ และมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน มีสื่อประกอบกิจกรรมเพื่อสร้างให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะเนื้อหาที่น่าสนใจควรเป็นที่สนใจของนักเรียน เหมาะสมกับวัย ความสนใจ ความรู้ความสามารถของนักเรียนด้วย เมื่อผู้เรียนมีการพัฒนาในทักษะการฟังดีแล้วย่อมส่งผลไปถึงการพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไปด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

ความหมายของการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้อ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

อัญชนา ราศรี (2538 : 13) กล่าวว่า การพูดหมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพได้นั้นผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง อีกทั้งสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

แวลเลท (Valette. 1967 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เน้นในด้านหน้าที่ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 -57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วยนั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีคำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

เซียร์ล (Searle. 1978 : 85 -95) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิด หรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคล ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ หรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึงการแสดงออก ซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น การพูดหมายถึงการถ่ายทอดความคิด การแลกเปลี่ยนข่าวสาร การกระทำให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้ยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย

องค์ประกอบของการพูด

จินดา งามสุทธิ (2516 : 2) ให้ความเห็นว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบ 5 อย่างคือ

1. ผู้พูด คือผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
2. เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
3. ผู้ฟัง คือผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้พูดพูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความ

หมาย

4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือการใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้นำสนใจและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้นเครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด หรืออาจเป็นอุปกรณ์ต่างๆ ก็ได้

5. สถานการณ์ในการพูด คือสิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ เช่น โอกาสในการพูด เวลา สถานที่หรือสภาวะแวดล้อม

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ความสามารถในการพูดของผู้พูดนั้น แฮริส (Harris. 1969 : 81 82) กล่าวว่า หมายถึงการนำความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการต่อไปนี้มาใช้ในกระบวนการพูด

1. เสียง
2. ไวยากรณ์
3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18 - 22) ยังให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดว่าประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สื่อสารได้ หมายถึงปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึงความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึงความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดหรือท่าทางในการสื่อสาร

สรุปว่า บุคคลที่มีความสามารถในการพูดนั้น หมายถึงบุคคลที่มีความสามารถในการเสนอข่าวสาร ความรู้สึกไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่อง เสียง คำศัพท์

ไวยากรณ์ ตลอดจนความคล่องแคล่วในการพูด เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้อย่างถูกต้อง ในการพูดแต่ละครั้งจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ และควรตระหนักถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษา ตลอดจนลักษณะท่าทางที่แสดงออกในการพูดอย่างถูกต้องตามกาลเทศะ และสภาวะแวดล้อมในขณะนั้นด้วย

ระดับความสามารถในการพูด

แคร์รอล (Carroll, 1983 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non - user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำ สองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely limited) ผู้พูดพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อยบางส่วน จึงไม่อาจคุยต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความที่สำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาที่เงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและไม่ต่อเนื่อง แต่ยังคงแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกันมีสำเนียงในภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งมีความแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่ว่าคู่สนทนามีความเข้าใจผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว และสามารถในการนำการสนทนา ผู้พูดต้องพูดชัดถ้อยชัดคำ ดำเนินการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษา

ระดับ 6 ระดับที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องการสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราว แต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำ แต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่างๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ

แวลเล็ท และดิสคิก (Valette and Disick. 1972 : 153 -158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุด และการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยคหรือข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ระดับความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมา โดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการ และสามารถพูดได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
4. ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่างๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูดในลักษณะต่างๆ ดังกล่าว จะเห็นว่าบางครั้งก็ยากที่จะตรวจสอบวัดพฤติกรรมการพูดของผู้พูดให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่วางไว้ เพราะพฤติกรรมของผู้พูดที่ระบุในแต่ละขั้น อาจคลุมเครือไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามระดับความสามารถในการพูดที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการเรียนการสอนมาก ควรจะเป็นระดับความสามารถในการพูดของ แวลเล็ท และ ดิสคิก เพราะได้ระบุพฤติกรรมของผู้พูดไว้ชัดเจนในแต่ละระดับ และมีการเรียงลำดับจากน้อยไปหายาก ซึ่งทำให้ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการพูดให้กับนักเรียนได้ถูกต้องตามขั้นตอนและสะดวกต่อการวัดผลประเมินผลอีกด้วย

กล่าวโดยสรุป การพูดที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมตามกาลเทศะ ทักษะการพูดเกิดจากการได้ฝึกฝนจนคล่องแคล่วซึ่งต้องใช้เวลา มิใช่เกิดจากความเข้าใจและจดจำ ต้องใช้ประสบการณ์

กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในปริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะตั้งขึ้นอยู่กับปริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความสัมพันธ์กับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ชั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอกเชียโร และ บรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับผู้เรียนแต่ละระดับดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ

ประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น

ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้โต้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

จากแนวคิดนี้ ในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดนั้น ควรให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ และต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นไป จึงจะสามารถใช้ทักษะการพูดได้ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

จุฑารัตน์ ธานี (2534 : 88) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะฟังพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรารมย์ อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ด้วยวิธีสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมุติกับการสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษแบบ Oral - Test จำนวน 10 ข้อ พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่สอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมุติ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง - พูดแตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่สอนด้วยคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 : 66) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังขะ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ด้วยวิธีการสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 89) ศึกษาถึงความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การดูและวิธีสอนตาม

คู่มือครู ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน มีความสามารถด้านการฟัง-พูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วาทีณี ศรีแป๊ะบัว (2538 : 108) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวินิตศึกษา ในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพฯ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ที่ได้รับการสอนโดยใช้อรรถลักษณะประกอบกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู เครื่องมือในการทดลอง คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้อรรถลักษณะประกอบกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีความสามารถในการฟัง-พูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัญชนา ราศรี (2538 : 89) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน และวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน และการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมของ คีธ จอห์นสัน มีความสามารถทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครู

ฟอว์เซ็ทท์ (Fawcette. 1965 : 7108 - A) ศึกษาเรื่องการฝึกฟังที่มีผลต่อทักษะการฟังนักเรียนระดับชั้นกลาง คือระดับเกรด 4 เกรด 5 และเกรด 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฟัง จะมีพัฒนาการทางด้านการฟังดีขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกการฟัง เป็นทักษะที่ครูสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นด้วยการสอนนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างในด้านความสามารถในการฟัง นอกจากนี้ยังพบว่า การอ่านเอาเรื่องมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เดอโบร์ (Deboer. 1983 : 2828 - A) ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการฟังของการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการฟังให้ดีขึ้น โดยใช้คำราชาศัพท์ในวิชากรฟัง จิตวิทยา การติดต่อสื่อสารและธุรกิจ ตลอดจนบทความจากนิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ และจดหมายข่าวเป็นแนวทางในการสร้างข้อทดสอบ ผลการวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการฟังของผู้เรียนสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ และยังพบว่ามีความจำเป็นอย่างรีบด่วนในการพัฒนาการฟังอย่างมีประสิทธิภาพในด้านธุรกิจ การศึกษาและวงสังคมต่าง ๆ ทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลถูกละเลย ในขณะที่ทักษะการอ่าน การเขียน และการพูด ได้รับความสนใจมากกว่า ทั้ง ๆ ที่ เมื่อจบการศึกษาผู้เรียนจะต้องอยู่ในระดับสังคมที่มีการฟังมากเกือบตลอดทั้งวัน

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985 - A - 1986 - A) ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบ Modern Language Association - Co - operative Foreign Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2 และระดับ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมลรัฐแมรี่แลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน และ 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง-พูด

จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม โดยทั้ง 2 กลุ่มมีครูคนเดียวกันแบบเรียนและหลักสูตรอย่างเดียวกัน ใช้เวลาทดลอง 4 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งทางด้านการฟังและการพูด แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดมากขึ้น

สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูด พบว่าในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีต่างๆ ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านการฟัง-พูดที่ดีขึ้น และมีความสามารถในทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

ความเป็นมาของวิธีการสอนด้วยวิธีธรรมชาติ

แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1988 : 1) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนต่างๆ ที่ผ่านมา เช่น วิธีการสอนแบบฟัง - พูด หรือวิธีการอื่น ๆ ว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่จะเป็นการสอนในเรื่องโครงสร้างทางภาษา ซึ่งไม่สามารถจะนำไปใช้ได้โดยมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน เนื่องจากวิธีการสอนเหล่านี้ไม่ได้อิงหลักทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นวิธีการที่จะให้ผู้เรียนภาษาสามารถนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริงทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเป็นวิธีการที่ได้รับการพัฒนาโดยยึดทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองของ แครชเชน ซึ่งได้ปรับมาจากวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติของ เทอร์เรล แห่งมหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย (The University of Southern California) นอกจากนี้วิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติยังได้รับอิทธิพลมาจากผลงานของอิชเซอร์ (Total Physical Response) ซึ่งเป็นการสอนภาษา โดยอาศัยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ โดยใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษากาย (Language Body Communication)

หลักการรับรู้ภาษาที่สองมีดังนี้คือ

1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ (Acquisition) ภาษา คือ เป็นการเตรียมข้อมูลที่เด็กจะเกิดความเข้าใจได้ง่าย นั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนภาษาที่สอง เหมือนกับภาษาแรก (ภาษาแม่)
2. ครูจะต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองก็ตาม ถ้านักเรียนเลือกตอบสนองโดยการใช้ภาษาที่สอง ความผิดของนักเรียนยังไม่ควรแก้ไข ถ้าความผิดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องรุนแรง
3. รายงานนั้นอาจรวมไปถึงไวยากรณ์ที่ใช้ในชั้นเรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดอาจนำไปแก้ไขโดยให้ทำเป็นการบ้าน
4. จุดประสงค์ของการเรียนก็คือ ความหมายโดยการทำกิจกรรม ซึ่งอาจรวมไปถึงโครงสร้างที่แน่นอน แต่จุดหมายที่สำคัญคือ นักเรียนจะต้องสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน รวมทั้งการแก้ปัญหาได้ด้วย

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1988 : 1) ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้สามารถใช้ได้ง่ายกับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาที่สองในโรงเรียนราษฎร การศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้เรียนโปรแกรมการสอนสองภาษา (Bilingual) และที่สำคัญคือ สามารถนำไปใช้ได้กับนักเรียนทุกประเภท

แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1988 : 131-132) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ สามารถนำมาใช้ได้กับทุกทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory)

การเรียนรู้อาษาต่างประเทศตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) ของ แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1988 : 26) เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะดังนี้ คือ

1. การรับรู้ภาษา (Acquisition)
2. การเรียนรู้ (Learning)

การรับรู้ภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการรับภาษาที่ไม่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษา (Pick it up Unconsciously) ทั้งนี้เพราะผู้รับภาษาจะไม่ต้องคอยระวังในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา กำลังรับภาษา แต่จะระวังในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา กำลังใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จะไม่ระวังในกฎเกณฑ์ของภาษาที่ได้รับ แต่จะมีความรู้สึกของความถูกต้อง การรับภาษาจะเกิดขึ้นเมื่อผู้รับเข้าใจในข้อความที่เป็นภาษาเป้าหมาย การป้อนปัจจัยที่ไม่ได้ความหมายจะไม่ช่วยในการรับภาษาเหมือนเช่น การฟังวิทยุที่ใช้ภาษาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะรับรู้ภาษาว่าเขาพูดอะไรมากกว่าเขาพูดอย่างไร

ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย จึงมีความสำคัญสำหรับการรับรู้ภาษา เมื่อการรับรู้ภาษาที่มีความหมายมีมาก สิ่งตามมาคือ ทักษะการพูด ความสามารถของการพูดยังต้องขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาและสถานการณ์ในการรับรู้ภาษา

ดังนั้นการรับรู้ภาษา (Acquisition) จะสามารถเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อคนรับเข้าใจข้อความในภาษาเป้าหมาย (Target Language) (Richards and Rodgers. 1986 : 130)

ส่วนการเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นการเรียนรู้ที่รู้สึกตัว รู้กฎเกณฑ์ ระวังตัวในการใช้กฎเกณฑ์ และสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ได้ เป็นการเรียนรู้ที่รู้ภาษา (Knowing About a Language) การแก้ไขความถูกต้อง จึงมีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ที่รู้สึกตัวเพราะจะช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงแบบของความถูกต้องทางกฎเกณฑ์ ยกตัวอย่าง เช่น นักเรียนคนหนึ่ง que เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองพูดว่า "I goes to school every day." แล้วครูได้ชี้ประโยคโดยการแก้ไขใหม่ ผู้เรียนจะถูกทำให้เชื่อว่าการลงท้ายด้วย "s" จะไปพร้อมกับบุรุษที่ 3 ไม่ใช่บุรุษที่ 1 และเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่รู้ตัวของผู้เรียนในเรื่องกฎเกณฑ์

การสอนอย่างเป็นทางการมีความจำเป็นที่จะให้เกิดการเรียนรู้ (Learning) และการแก้ไขความผิดจะช่วยพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ รู้กฎเกณฑ์ การเรียนรู้ตามหลักของทฤษฎีจะไม่สามารถนำไปสู่การรับรู้ได้ (Richards and Rodgers. 1986 : 131)

ความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบ คือ การรับรู้ภาษา และการเรียนรู้ภาษา สรุปได้ดังนี้ (กาญจนา ปราบพาล. 1984 : LA1)

การเรียนรู้ภาษา (Learning)

1. ภาษาที่สอนจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความรู้เรื่องกฎ
3. ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจำกัดแค่ความรู้ทางไวยากรณ์
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง และรูปแบบ
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบรู้ตัว
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้จริง

การรับรู้ภาษา (Acquisition)

1. ภาษาที่สอนจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้
2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นความสามารถในการใช้
3. ผู้เรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสาร
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร และความหมาย
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว และค่อยๆ ได้ภาษา
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้แฝง

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ได้ถูกออกแบบขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียน และเพื่อช่วยให้ก้าวเข้าสู่อีกระดับหนึ่งได้ โดยมีความหวังว่าผู้เรียนจะสามารถรู้ถึงบทบาทที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมาย ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจผู้พูดภาษาเป้าหมายนั้น และยังสามารถถ่ายทอดความต้องการและความคิดเห็นของพวกเขาได้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้ทุกคำไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ วิธีการสร้างประโยคและรายละเอียดที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ เพียงแต่ทำให้สิ่งที่พูดออกมานั้นเข้าใจ และสามารถทำให้ความหมายนั้นเข้าใจอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะ การสื่อสาร คือ ทั้งทางด้าน การพูด และการเขียน บรรยายภาคในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญ และต้องทำให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยการลดความวิตกกังวลสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร (Richards and Rodgers. 1986 : 135)

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จะเน้นในการเสนอการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ให้ความหมาย (Comprehensible Input) ในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรทั้งสิ้นจนกว่าพวกเขาจะรู้สึกพร้อม แต่พวกเขาจะถูกคาดหวังให้ตอบคำสั่งของครู และคำถามด้วยวิธีอื่นๆ

เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดภาษาใหม่ ครูจะให้ภาษาใหม่อย่างมีความหมายและโอกาสในการตอบก็ง่าย โดยที่ครูจะพูดซ้ำๆ และอย่างชัดเจน คำถามที่ถามจะให้ตอบโดยใช้คำๆ เดียว ความก้าวหน้าจะค่อยๆ เป็นไปทีละเล็กละน้อยจากการตอบ “Yes” หรือ “No” จนกระทั่งผู้เรียนสามารถตอบโดยใช้คำที่ได้ยินจากการใช้ของครู ผู้เรียนจะไม่ได้รับการคาดหวังว่าจะใช้คำได้อย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งพวกเขาได้ยินเป็นจำนวนหลายๆ ครั้ง การใช้แผนภูมิ รูปภาพ การโฆษณาต่างๆ และของ

จริง ๆ จะช่วยในการตอบคำถาม และช่วยในการเรียน การทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่ม จะก่อให้เกิดประโยชน์ตามมาด้วยการอภิปรายกันทั้งชั้น ซึ่งมีครูเป็นผู้นำการอภิปราย

กลวิธีที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ วิธีเหล่านี้ประกอบไปด้วยการใช้ Total Physical Response การใช้ภาษาท่าทางและการแสดงบทเลียนแบบ กิจกรรมกลุ่ม จะช่วยในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับมอบ ลักษณะเด่นของการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็คือการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายและสภาพแวดล้อมของห้องเรียนที่เอื้อต่อการรับปัจจัยป้อนเข้า ผู้เรียนได้ลดความวิตกกังวลต่างๆ จนอยู่ในระดับต่ำที่สุด และในขณะที่เดียวกันก็สร้างให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองมากที่สุด (Richards and Rodgers. 1986 : 136)

บทบาทของผู้เรียน (Learning Roles)

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ได้กำหนดสมมุติฐานของผู้เรียนว่าจะต้องไม่พยายามที่จะเรียนภาษาโดยเห็นความรู้เรื่องกฎ ผู้รับจะถูกทำลายโดยปัจจัยป้อนเข้าอย่างทีละเล็กทีละน้อย บทบาทของผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนไป ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าจะพูดเมื่อไร จะพูดเรื่องอะไร และสำนวนอะไรที่จะใช้ในการพูด

ในขั้นก่อนการพูด (Pre- Production Stage) ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมภาษาโดยที่ไม่ต้องตอบในภาษาเป้าหมาย (Krashen and Terrel. 1988 : 76) ตัวอย่าง เช่น นักเรียนสามารถแสดงออกตามคำสั่งได้ เช่น Lay your right hand on your head. Slap your left leg. หรือชี้ที่รูปภาพ เป็นต้น

ในขั้นแรกของการพูด (Early - Production Stage) ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้คำเดี่ยวๆ และเป็นประโยคสั้น ๆ เดิมแผนภูมิและใช้แบบสนทนาที่มีบทตายตัว

ในขั้นของการพูด (Speech Emergent Phase) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมุติ (Role play) และเล่นเกม สามารถพูดในเรื่องส่วนตัว แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในกลุ่ม

บทบาทของครู (Teacher Roles)

ครูสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จะมีบทบาทอยู่ 3 ลักษณะ

ประการแรก คือ ครูเป็นแหล่งแรกของปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายในภาษาที่เป็นเป้าหมาย เวลาในชั้นเรียนจะอุทิศให้กับการจัดปัจจัยป้อนเข้าเพื่อการรับรู้ และครูก็จะเป็นผู้ให้ปัจจัยป้อนเข้านั้น

ประการที่สอง คือ ครูจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้น่าสนใจ มีความเป็นมิตร และลดความวิตกกังวลในการเรียน วิธีที่จะให้บรรลุผลสำเร็จในการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็คือ การให้ผู้เรียนพูดเมื่อมีความพร้อม การไม่แก้ไขความผิด และการให้บทเรียนที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน

ประการสุดท้าย ครูต้องเป็นผู้เลือกและประสานกิจกรรมต่างๆ ที่จะใช้ในชั้นเรียน ครูต้องรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ และออกแบบในการใช้อุปกรณ์เหล่านี้ ไม่ใช่จะต้องขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครู แต่ต้องขึ้นอยู่กับความสนใจและความต้องการของนักเรียนเป็นสำคัญ

บทบาทของอุปกรณ์ที่ใช้สอน (The Role of Instructional Materials)

เป้าหมายแรกของการใช้อุปกรณ์ในการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ก็เพื่อที่จะทำให้ชั้นเรียนมีความหมายมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยการใชภาษาทำทางไปช่วยให้ผู้รับรูเข้าใจและเกิดการรับรู้ (Krashen and Terrell, 1988 : 55) โดยการประสานกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับโลกภายนอกที่เป็นจริง และโดยมีการสื่อสารที่เป็นจริงในระหว่างผู้เรียน อุปกรณ์ที่ได้จากโลกภายนอกที่เป็นจริงมากกว่าจะได้มาจากหนังสือเรียน จุดประสงค์แรกของการใช้อุปกรณ์ก็เพื่อทำให้การได้ความหมายและการสื่อสารเพิ่มขึ้น การใช้ภาพและอุปกรณ์อื่นมีความจำเป็น เพราะจะก่อให้เกิดการสื่อสาร สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การรับรู้คำศัพท์ได้ในวงกว้างขึ้น และเกิดการรับรู้ได้เร็วขึ้น (Richards and Rodgers, 1986 : 136 -139)

สมมุติฐาน 5 ข้อ ของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ

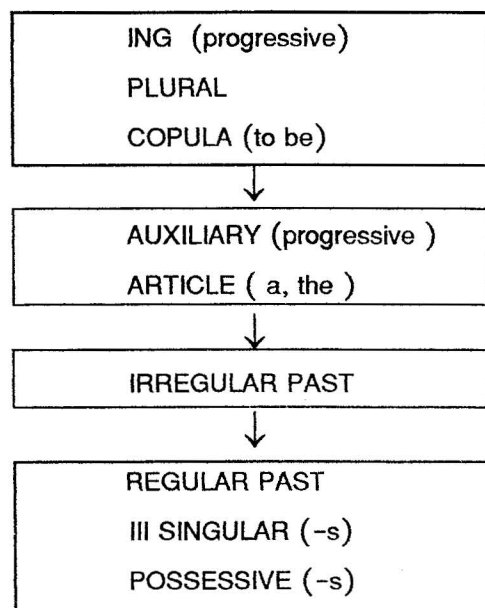
สมมุติฐาน 5 ข้อ ของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ ของแครชเชน และเทอร์เรล มีดังนี้ (Krashen and Terrell, 1988 : 27 -39)

1. สมมุติฐานแห่งการรับ - การเรียนภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)

สมมุติฐานนี้ถือว่า “สมรรถภาวะในภาษาที่สอง” (Second Language Competence) เกิดขึ้นได้โดย “การรับภาษา” ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการสื่อสารได้ตามธรรมชาติ และ “การเรียนภาษา” หรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมุติฐานนี้ถือว่า ความสามารถในการ “การรับภาษา” มีได้สิ้นสุดลงเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ดังที่เคยเชื่อกันเป็น “ระยะวิกฤติ” (Critical Period) ที่สมองหมด “ความยืดหยุ่น” (Plasticity) ทำให้รับการรักษาไม่ได้ ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้าสามารถส่งเสริมให้มี “สภาพการณ์ที่เหมาะสมในการรับภาษา”

2. สมมุติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)

สมมุติฐานนี้ถือว่าการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับก่อนหลังกัน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีลำดับการรับเรื่องหน่วยคำ ดังนี้

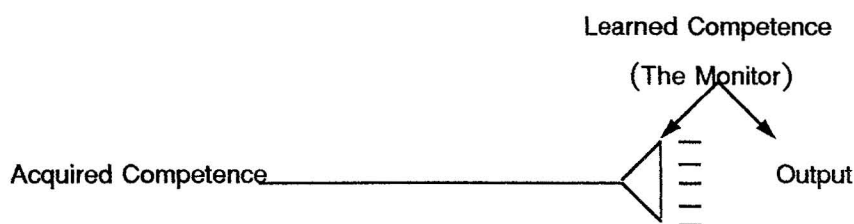

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงสมมุติฐานแห่งการจัดลำดับตามธรรมชาติ
(Krashen and Terrell. 1988 : 29)

ความรู้เรื่องนี้เน้นว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดเนื้อหาหลักสูตร และการสร้างสื่อการเรียนให้ “สอดคล้อง” และ “ประสาน” กันตามลำดับ (Sequencing)

3. สมมุติฐานแห่งการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis)

สมมุติฐานนี้เชื่อว่า “สมรรถภาพที่เกิดขึ้นจากการเรียน” (Learned Competence) นั้นเป็นเพียง “ตัวตรวจสอบ” (The Monitor) ความสามารถที่ได้รับมาหรือ “สมรรถภาพที่รับไว้แล้ว” (Acquired Competence) ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงสมมุติฐานแห่งการตรวจสอบ
(Krashen and Terrell. 1988 : 30)

เป็นที่น่าสังเกตว่าการใช้ “ตัวตรวจสอบ” จะให้ผลหรือไม่ให้ผลขึ้นกับปัจจัยต่อไปนี้

- 3.1 ผู้ใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ
- 3.2 ผู้ใช้ภาษาต้องคิดหาวิธีแก้ไขไว้ด้วย
- 3.3 ผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎเกณฑ์

สมมุติฐานนี้มีส่วนช่วยให้เราเห็นความแตกต่างระหว่าง “การรับ” และ “การเรียน” ภาษา ตลอดจนเข้าใจบทบาทของ “การตรวจสอบ” ดิซัน

4. สมมุติฐานแห่งการป้อนเข้า (The Input Hypothesis)

สมมุติฐานนี้เชื่อว่าเราจะรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจปัจจัยที่ป้อนเข้าแต่ “ปัจจัยที่ป้อนเข้าจะต้องมีระดับความยากสูงกว่า” สมรรถภาวะที่รับไว้แล้ว เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เราจึงจะเข้าใจได้ สาระสำคัญของสมมุติฐานนี้คือ

4.1 เราจะรับภาษาได้ที่ละน้อยๆ โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิม
ถ้าบริบทเอื้ออำนวย

4.2 ความคล่องแคล่วจะค่อย ๆ เกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ

4.3 เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) “ปัจจัยป้อนเข้า” จะกลายเป็น “i + 1” (นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกส่วนหนึ่งทันที)

การกำหนดปัจจัยป้อนเข้าสำหรับการรับรู้ (Providing Input) (Krashen. 1983 : 57 - 82)

1. ความเป็นไปได้ของภาษาที่สองในชั้นเรียน (The Potential of the Second Language Classroom)

ชั้นเรียนให้ประโยชน์อย่างมากสำหรับเป็นแหล่งให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เพื่อให้เกิดการรับรู้ภาษา แต่ถ้าผู้เรียนมีแหล่งปัจจัยป้อนเข้าที่สมบูรณ์นอกชั้นเรียน และผู้รับมีความสามารถอย่างเพียงพอที่จะได้รับประโยชน์จากนอกชั้นเรียน (คือ สามารถเข้าใจได้บ้าง) ชั้นเรียนก็จะมีผลสำคัญในการให้ปัจจัยป้อนเข้า

คุณค่าของภาษาที่สองในชั้นเรียนในด้านที่เกี่ยวกับปัจจัยป้อนเข้าคือการพูดของครู (Teacher Talk) เป็นปัจจัยป้อนเข้าที่ดีตัวหนึ่ง

2. ขีดจำกัดของชั้นเรียน

นอกจากในชั้นเรียนจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ภาษาที่สองแล้ว นอกชั้นเรียน (Outside World) ที่อยู่รอบๆ ตัวผู้เรียน ก็มีผลสำคัญอย่างมากเช่นกัน โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง

ประการแรกเป็นการแน่นอนว่า นอกชั้นเรียนสามารถให้ปัจจัยป้อนเข้าได้มากกว่า การอาศัยอยู่ในประเทศที่พูดภาษานั้นเท่ากับว่าได้ปัจจัยป้อนเข้าอยู่ตลอดเวลา

ประการที่สอง นักการศึกษาชี้ให้เห็นว่านักเรียนสามารถแสดงออกในชั้นเรียนเป็นภาษาที่สองได้ค่อนข้างจำกัด แม้ว่าจะทำให้ดูเหมือนธรรมชาติ (Natural) เป้าหมายในชั้นเรียนไม่ใช่เพื่อแทนที่สำหรับนอกชั้นเรียน แต่เพื่อนำนักเรียนไปสู่จุดซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มใช้ภาษานอกชั้นเรียนเพื่อการรับรู้ต่อไป และที่ซึ่งพวกเขาสามารถเริ่มเข้าใจภาษาที่ใช้ในชั้นเรียน ซึ่งมีอยู่ 2 ทาง โดยการให้ปัจจัยป้อนเข้าเพื่อความก้าวหน้าของนักเรียนในการรับรู้ภาษา และโดยการทำให้นักเรียนสนทนาได้

3. ลักษณะของปัจจัยป้อนเข้าที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการรับรู้ (Characteristics of Optimal Input for Acquisition) มีลักษณะดังนี้ (Krashen. 1983 : 138 -139)

3.1 มีความหมาย (Comprehensible) เป้าหมายในชั้นเรียนที่สอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) นั่นก็คือ การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ครูที่สอนจะใช้ของจริง ใช้รูปภาพและความรู้เดิมของนักเรียน เพื่อทำให้เกิดการพูดที่มีความหมาย

3.2 ปัจจัยป้อนเข้าต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน (Interesting or Relevant) ปัญหานี้เป็นเรื่องที่น่าหนักใจสำหรับชั้นเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ วิธีสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติพยายามที่จะยึดจุดสนใจของนักเรียนโดยการใช้หลักของ เทอร์เรล ที่ใช้กิจกรรมเพื่อลดความกังวลในการเรียนรู้ ในขั้นต้นของวิธีการนี้ได้หยิบยกหัวข้อในเรื่องส่วนตัวที่น่าสนใจมาอภิปรายกัน ต่อจากนั้นก็หยิบยกเรื่องเกี่ยวกับความหวังและโครงการในอนาคตของพวกเขาได้

3.3 ปัจจัยป้อนเข้าที่ไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์ (Input is not Grammatically Sequenced) จุดเด่นในชั้นเรียนมีข้อมูลที่การเสนอไวยากรณ์ที่มีแนวโน้มสำหรับโครงสร้างอย่างแน่นอนเพื่อนำไปใช้โดยไม่ต้องมีความละเอียดมาก

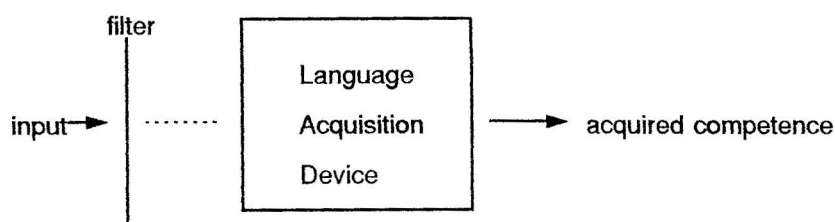
3.4 ปริมาณของปัจจัยป้อนเข้า (Quantity) ในชั้นเรียนจะได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายอยู่ในระดับ $i + 1$ นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มจากเดิมขึ้นอีกหนึ่งส่วนทันที

3.5 ระดับของความวิตกกังวล (Affective Filter Level) แหล่งต่าง ๆ ที่จะให้ความวิตกกังวล จะได้รับการลดลงหรือขจัดออกไป โดยที่นักเรียนจะไม่ต้องแสดงออกในภาษาที่สอง จนกว่าพวกเขาพร้อม อีกทั้งการแก้ไขความผิด (Error Correction) ก็จะไม่กระทำในชั้นเรียน

3.6 กระบวนการสำหรับการจัดการเกี่ยวกับการสนทนา (Tools for Conversational Management) กระบวนการนี้จะถูกเสนอในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ (Short Dialogues) ที่ได้รับการสร้างขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนได้สนทนากับเจ้าของภาษาในหัวข้อที่เกิดขึ้นบ่อยๆ และเรื่องที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้น เป็นสิ่งที่ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

5. สมมุติฐานแห่งการกลั่นกรองทางจิต (The Affective Filter Hypothesis)

สมมุติฐานนี้ถือว่า “ตัวแปรทางจิต” (Attitudinal Variables) มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษา นั่นคือ ถ้ามีเจตคติที่ถูกต้องที่จะรับปัจจัยป้อนเข้ามาได้มาก หรืออีกนัยหนึ่งถ้า “ตัวกลั่นกรอง” (Filter) น้อยก็จะรับได้มาก ดังนั้นการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ จึงพยายามให้ปัจจัยที่เข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกลั่นกรองทางจิตใจให้น้อยลง (Supply Good Comprehensible Input and Lower the Affective Filter) แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมุติฐานนี้มีดังนี้

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงกระบวนการของสมมุติฐานแห่งกระบวนการทางจิต
(Krashen and Terrell. 1988 : 39)

สมมุติฐานทั้งห้าข้อดังกล่าวจึงถือว่าเป็นหลักการของการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

สรุปได้ว่า สมมุติฐานทั้งห้าข้อของการรับรู้ภาษาต่างประเทศ ของแครชเชนสามารถนำมาเป็นหลักการของการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวธรรมชาติแก่ผู้ที่จะเรียนภาษาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

ในปี 1981 โวจ (Krashen and Terrell. 1988 : 2; citing Voge. 1981) แห่งสภาภาษาศาสตร์ประยุกต์นานาชาติได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยชาวเยอรมันที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีตามแนวธรรมชาติกับวิธีการสอนไวยากรณ์ในบริบท (Contextualized Grammar) ซึ่งคล้ายกับวิธีการสอนภาษาแบบตรง (Direct Method) ซึ่งครูจะพูดแต่ภาษาที่สองแต่จะสอนไวยากรณ์โดยการบอกความหมายตรงๆ โวจ (Voge) ได้รายงานว่ นักศึกษาที่เรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ หลังจาก 1 เทอมได้ทำการทดสอบ ผลปรากฏว่ นักศึกษาสามารถทำการทดสอบเกี่ยวกับการพูดและการเขียนได้ดี รวมทั้งใช้คำศัพท์ได้ในจำนวนที่กว้างขึ้น ตลอดจนสื่อสารข้อมูลและใช้ภาษาได้มากขึ้นด้วย และมีความเที่ยงตรงสูงขึ้นในการใช้ไวยากรณ์ ส่วนในการทดสอบไวยากรณ์แบบจุดย่อย (Discrete Point Grammar) ทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน สำหรับการสอนทักษะการฟังการพูดตามแนวธรรมชาติยึดหลักสมมุติฐานของแครชเชน ที่ว่าการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย

สมมุติฐานข้อนี้จะชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนหรือผู้รับรู้อาจรับภาษาโดยการเข้าใจปัจจัยป้อนเข้าที่ละเอียดละน้อย ความสามารถทางการพูดไม่สามารถสอนได้อย่างตรงๆ แต่การพูดนั้นจะพูดออกมาได้เอง หลังจกที่ผู้รับรู้อาษาได้สร้างศักยภาพ (Competence) จากปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย

การทดลองที่น่าสนใจของการรับรู้ภาษาที่สอง (Krashen and Robin. 1980 : 1 - 2) ซึ่งได้ทำการทดลองกับเด็ก 2 คน ในการรับรู้ภาษาอังกฤษ คนหนึ่งประสบความสำเร็จ ส่วนอีกคนหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จ พอล (Paul) ซึ่งประสบความสำเร็จมีอายุ 5 ปี โดยมี ฮวง (Huang) เป็นผู้สังเกต

การทดลองนี้ บัจจัยป้อนเข้าที่เด็กได้รับ (Input) เป็นบัจจัยป้อนเข้าที่ได้ความหมายเหมาะสมสำหรับการรับรู้ภาษา

ริคาโด (Ricardo) ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในการรับภาษาที่สองมีอายุ 13 ปี และได้รับการสังเกตจาก บัตเตอร์เวิร์ท (Butterworth) บัจจัยป้อนที่ริคาโดได้รับนั้นเป็นสิ่งที่ค่อนข้างยากและสับสน

แวกเนอร์กัฟฟ์ (Wagner Gough) เสนอว่าเป็นเพราะบัจจัยป้อนเข้าที่แตกต่างกันมากกว่าจะเป็นเรื่องความแตกต่างระหว่างอายุ ที่ทั้ง พอล และ ริคาโดประสบความสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สองแตกต่างกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง แวกเนอร์กัฟฟ์ เสนอไว้คือ ตัวของแครชเชน (Krashen) ที่ได้เข้าเรียน 4 ภาษาที่แตกต่างกัน เป็นภาษาที่สอง คือ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาฮีบรู และภาษาแอมฮาริค (Amharic)

แครชเชน บอกว่าเขาได้ฟังการพูดของครู เป็นจำนวนมากทั้งในภาษาเยอรมัน และภาษาฝรั่งเศส แครชเชนได้เข้าเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ 2 ในระหว่างที่อยู่ในเวียนนา การเรียนในชั้นใช้ภาษาเยอรมันตลอด นอกจากนี้เขายังได้ประสบการณ์จากการพูดของครูที่เป็นชาวฝรั่งเศส ระหว่างที่เขาอยู่ในปารีส อีกทั้งแครชเชน ก็ยังเรียนภาษาฝรั่งเศสด้วยวิธี Pucciani-Hamil (Pucciani-Hamil Method) ที่ลอสแอนเจลิส (Los Angeles) แครชเชน กล่าวว่า เขาได้ใช้การพูดภาษาระหว่างกันและกัน (Interlanguage Talk) ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมันในระหว่างที่เขาอยู่ในออสเตรีย และเขาได้สมัครเป็นสมาชิกของ "Foreign Student Peer Group" ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาต่างชาติจากนานาประเทศ ซึ่งใช้ภาษาเยอรมันในการสื่อสาร

จากการที่ได้ศึกษาด้วยตนเอง แครชเชน เข้าใจภาษาเยอรมันและภาษาฝรั่งเศสได้ดีแต่จะเข้าใจภาษาเยอรมันได้ดีกว่า ทั้งนี้เพราะได้รับบัจจัยป้อนเข้าที่มากกว่าภาษาฝรั่งเศส

อีกตัวอย่างหนึ่ง แครชเชน ได้เรียนภาษาฮีบรู และในชั้นเรียนจะสอนโดยการใช้ภาษาฮีบรูตลอด ตัวเขาก็ต้องพูดภาษาฮีบรู ในการติดต่อกับชาวต่างชาติ สำหรับการเรียนภาษาแอมฮาริค ในชั้นเรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ แครชเชนไม่เคยได้ใช้ภาษาแอมฮาริคหรือใช้ก็เพียงแต่กับพวกที่ไม่มีการศึกษา

ดังนั้นความสามารถทางภาษา แอมฮาริค ของแครชเชน อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ในขณะที่เดียวกันกับภาษาฮีบรู เขารับรู้ภาษาฮีบรู และสามารถแก้ไขภาษาผิดๆ ได้

จากการที่ แครชเชน ได้ทดลองด้วยตัวของเขาเอง ทำให้เขาสรุปว่าบัจจัยป้อนเข้าจะเป็นประโยชน์ในการรับรู้ภาษาอย่างมาก

สรุปได้ว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น หลักการสำคัญของการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจะยึดหลักการให้บัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ผู้เรียนจะรับรู้ภาษาทีละเล็กทีละน้อย และผู้เรียนสามารถพูดออกมาได้เอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

ทศนา แชมมณี (2522 : 199) ได้ให้ความหมายของกลุ่มสัมพันธ์ไว้ว่า กลุ่มสัมพันธ์ คือ การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มคน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในเรื่องทัศนคติ พฤติกรรม และความสัมพันธ์ของคนและกลุ่มอันจะเป็นประโยชน์ต่อความเป็นอยู่และการทำงานร่วมกันของกลุ่มคนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การเตรียมการสอนตามหลักทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ สามารถทำได้ 2 รูปแบบ คือ

1. การใช้หลักทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ในการสอนกลุ่มสัมพันธ์ หรือกล่าวง่ายๆ ก็คือ การสอนกลุ่มสัมพันธ์โดยตรงนั่นเอง

2. การใช้หลักทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ในการสอนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เช่นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ฯลฯ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า เป็นการสอนกลุ่มสัมพันธ์สอดแทรกเข้าไปในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ นั่นเอง

วิธีการสอนที่ส่งเสริมทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์ในการสอน จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักทฤษฎีกลุ่มสัมพันธ์มีอยู่หลายวิธี ดังนี้

1. เกม (Games) เป็นวิธีการวิธีหนึ่งซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสอนได้ดี โดยครูผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมุติขึ้น ให้ผู้เรียนลงเล่นด้วยตัวเองภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่ง อันจะมีผลออกมาในรูปของการแพ้การชนะ วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ นอกจากนั้น ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนด้วย

2. บทบาทสมมุติ (Role - play) เป็นวิธีการอีกวิธีหนึ่งซึ่งเริ่มได้รับความนิยมในการนำมาใช้ในการสอนวิธีการนี้มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมุติเช่นเดียวกับเกม แต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์ที่สมมุติขึ้นมานั้น แล้วให้ผู้เรียนเข้าสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตนเป็นหลัก ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของตนอย่างลึกซึ้ง และยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย

3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งซึ่งใช้กรณี หรือ เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงๆ นำมาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษา วิเคราะห์ และอภิปรายกัน เพื่อสร้างความเข้าใจและฝึกฝนหาทางแก้ไขปัญหานั้นวิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดและพิจารณาข้อมูลที่ตนได้รับอย่างถี่ถ้วน และการอภิปรายจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งการนำเอากรณีต่างๆ ซึ่งคล้ายคลึงกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือการจำลองสถานการณ์จริง หรือ สร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงแล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และมีปฏิริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งในสถานการณ์จริง ผู้เรียนอาจจะไม่กล้าแสดง เพราะอาจจะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือวิธีการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทตาม บทที่เขียนหรือกำหนดไว้ให้ โดยผู้แสดงจะต้องพยายามแสดงให้สมตามบทที่กำหนดไว้ โดยไม่นำเอา บุคลิกภาพ และความรู้สึกนึกคิดของตน เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอันจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการ แสดงบทบาทนั้นๆ วิธีการนี้เป็นวิธีที่ช่วยทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึก เหตุผลและพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่ง ความเข้าใจนี้ มีส่วนช่วยเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจกัน นอกจากนั้น การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงละครร่วมกัน จะช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียน รู้ร่วมกันและได้ฝึกการทำงานร่วมกันด้วย

6. กลุ่มย่อย (Small Group) วิธีการใช้กลุ่มย่อยในการสอนนี้เป็นวิธีการที่ใช้กันมานาน แล้ว อาจจะเป็นเพราะเล็งเห็นแล้วว่าเป็นประโยชน์ในการเรียนของผู้เรียน กลุ่มย่อยเปิดโอกาสให้ผู้ เรียนทุกคนได้มีส่วนในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น การใช้กลุ่มย่อยมี หลายวิธีต่าง ๆ แล้วแต่ผู้จัดจะคิดได้ ที่นิยมใช้กันมากก็มี Brainstorming, Phillips 66, Bull Session, Fishbowl Technique และ Buzz Group เหล่านี้ เป็นต้น

สรุปว่า การสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อันมีความหมาย เพิ่มประสิทธิภาพต่อการเรียนภาษา ทำให้เกิดความสนุกสนานและยังช่วยสร้างบรรยากาศ ในการเรียนรู้ที่น่าสนใจมากขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ในลักษณะที่คล้าย กัน ดังนี้

นิวคอมบ์ กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่เอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่คนเราได้รับ อาจจะมีมากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้ โดยแสดงออกทางพฤติกรรมใน 3 ลักษณะ คือ การแสดงออกใน ลักษณะที่พึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ อวยกปฏิบัติ เรียกพฤติกรรมเช่นนี้ว่า ทัศนคติเชิงนิมาน (Positive Attitude) อีกลักษณะหนึ่งเป็นการแสดงออกในลักษณะตรงกันข้าม คือ ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย เมื่อหน่าย ชิงชัง เรียกพฤติกรรมเช่นนี้ว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ (Negative Attitude) ส่วนทัศนคติอีกแบบหนึ่ง ได้แก่การรู้สึกเฉย ๆ ไม่เกลียดหรือชอบ (Newcomb. 1954 : 128)

ฮิลการ์ด กล่าวว่า ทัศนคติ คือพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกที่มีต่อบุคคลใด บุคคลหนึ่งหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดหรือสถานการณ์ใดๆ ในทางเข้าหาหรือออกห่าง และเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในครั้งต่อไป ในทางที่เอนเอียงในลักษณะเดิมเมื่อพบกับสิ่งนั้นอีก (Hilgard. 1967 : 214)

กู๊ด กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ซึ่งอาจ เป็นการสนับสนุนหรือคัดค้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคลหรือสิ่งใดๆ เช่น รัก เกลียด กลัว หรือไม่ พึงพอใจมากนักเพียงใดต่อสิ่งนั้นๆ (Good. 1973 : 48)

นอกจากนี้นักการศึกษาไทยก็ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้หลายแนวด้วยกัน ดังนี้

เดโช สวานานนท์ กล่าวว่า ทัศนคติเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่สร้างขึ้นได้เปลี่ยนแปลงได้ และเป็นแรงจูงใจที่กำหนดทิศทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในหน้าที่การงานหรืออาชีพของตน (เดโช สวานานนท์. 2512 : 28)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใดๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดี (Positive) ชัดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ซึ่งเป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคลหรือสถานการณ์นั้น ๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง. 2518 : 3)

เชิดศักดิ์ โฆवासินธุ์ กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์จะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้นๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบวินัยของสังคม (Socialization) ซึ่งทัศนคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นได้ชัดในกรณีที่สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งเร้าของสังคม (เชิดศักดิ์ โฆवासินธุ์. 2520 : 38)

จากแนวคิดต่างๆ กล่าวโดยสรุป ทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเนื่องมาจากประสบการณ์ ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดย่อมพอใจและยอมรับสิ่งนั้น ในการเรียนการสอนหากนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ผู้เรียนย่อมอยากที่จะเรียนวิชานั้น อาจทำให้ผลการเรียนดีขึ้น ทัศนคติเป็นสิ่งที่สามารถสร้างและส่งเสริมให้เกิดขึ้นได้

องค์ประกอบของทัศนคติ

เชิดศักดิ์ โฆवासินธุ์ กล่าวว่า ทัศนคติมียองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. Cognitive Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้หรือความเข้าใจของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเหล่านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลในการสรุปรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเหล่านั้นๆ

2. Feeling Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกอารมณ์ ของบุคคลที่มีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าต่างๆ เป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินสิ่งเร้าเหล่านั้นแล้วพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลวอย่างไร

3. Action Tendency Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือแนวโน้มที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่สนับสนุนหรือคัดค้าน ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล (เชิดศักดิ์ โฆवासินธุ์. 2520 : 40)

ลักษณะของทัศนคติ

อัลพอร์ท ได้แยกทัศนคติออกเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ภาวะทางจิตใจและประสาท (Mental and Neural State) ซึ่งแสดงให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น โกรธ เกลียด รัก เป็นต้น

2. ความพร้อมที่จะตอบสนอง (Readiness to Respond) คือเมื่อมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใด ก็พร้อมที่จะตอบสนองสิ่งนั้นได้ตามลักษณะของทัศนคติที่เกิดขึ้น เช่น ชอบวิชาศิลปะ หรือสนใจวิชาศิลปะอยู่เสมอ

3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ (Organized) เกิดขึ้นเป็นกลุ่มและจัดระบบไว้แล้วในตัวเอง คือเมื่อเกิดทัศนคติต่อสิ่งใดแล้วก็จะเกิดอย่างต่อเนื่อง และติดตามมาด้วยพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กัน เช่น เมื่อโกรธหน้าจะบึ้ง

4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ (Through experience) หมายความว่าประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างทัศนคติได้ดี

5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก (Exerting a Directive and for Dynamic Influence on Behavior) การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับทัศนคติเป็นสำคัญ (Allport. 1969 : 21 -27)

ไพบูลย์ อินทรวินชา ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละคน ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิด

2. ทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่มีอิทธิพลในทางการคิดและการกระทำของบุคคลเป็นอันมาก

3. ทัศนคติเป็นสภาพจิตใจที่มีความถาวรพอสมควรทั้งนี้เนื่องจากแต่ละบุคคลต่างได้รับประสบการณ์ (Experience) ได้รับรู้ (Persive) และผ่านการเรียนรู้มามาก แต่อย่างไรก็ตามทัศนคตินี้ อาจเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆ (ประวิณ รอดเขียว. 2523 : 14 ; อ้างอิงมาจาก ไพบูลย์ อินทรวินชา. ม.ป.ป. : 1)

สุณีย์ ธีรดากร ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของทัศนคติดังนี้คือ

1. ทัศนคติดีมีลักษณะเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำที่ทำให้บุคคลมีท่าที หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทางใดทางหนึ่ง

2. ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่ได้มาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่บุคคลมีส่วนเกี่ยวข้อง

3. ทัศนคติดีมีความหมายอ้างอิงถึงบุคคล และสิ่งชอบเสมอ คือ ทัศนคติเกิดจากสิ่งที่มีตัวตนและสามารถอ้างอิงได้ (สุณีย์ ธีรดากร. 2525 : 155)

ส่วนสุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม ได้กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของบุคคล ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คนเราได้รับทัศนคติจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต บางครั้งทัศนคติเกิดจากการเอาอย่าง ซึ่งมักจะเกิดในเด็กขณะยังอยู่ในวัยที่มีอายุน้อย สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก เช่น บิดา มารดา สัตว์เลี้ยงต่างๆ ตลอดจนเพื่อนฝูงของเด็ก มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติของเด็กในระยะเริ่มต้นทั้งสิ้น

2. ทัศนคติเป็นเครื่องกำหนดขอบเขต ตลอดจนวิธีการต่างๆ ที่เด็กหรือบุคคลใช้พิจารณาสิ่งแวดล้อม นั่นคือ บุคคลพิจารณาสิ่งต่างๆ ในแง่ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะคนเรามีทัศนคติไม่เหมือนกัน เช่น บางคนมีทัศนคติที่พึงพอใจต่อชาวจีน อยากคบหาสมาคมด้วย เด็กบางคนมีทัศนคติที่

ดีต่อการเรียนก็มองครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ เด็กบางคนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครู ก็คิดว่าครูเป็นผู้คอยจับผิด

3. บุคคลแต่ละคน ย่อมมีทัศนคติต่อสถานการณ์เดียวกันหรือบุคคลเดียวกัน แตกต่างกันไปได้หลายลักษณะ แล้วแต่ประสบการณ์ของคนนั้น

4. ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ถาวรตลอดไปหรือชั่วคราวก็ได้ ทัศนคติบางอย่างที่อยู่ในสภาพไม่มั่นคงก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนทัศนคติที่มั่นคงถาวรย่อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของบุคคลมาก และการเปลี่ยนแปลงย่อมมิได้ยาก อย่างไรก็ตาม การแนะนำที่ดี ตลอดจนวิธีการสอนที่ดีของครู ย่อมทำให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติไปในทางที่พึงประสงค์ได้เช่นกัน

5. ทัศนคติมีผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กมาก ฉะนั้นถ้าเด็กคนใดมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนของครู และต่อตัวครูแล้ว เด็กมักได้รับความสำเร็จจากการเรียนนั้นๆ ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและการสอนของครูแล้ว การเรียนของเด็กมักจะล้มเหลวเป็นส่วนใหญ่ เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเกิดความท้อแท้ในการเรียน ผลสุดท้ายเด็กก็หาทางออกไปในทิศทางที่ไม่พึงประสงค์ เช่น หนีโรงเรียน ขัดคำสั่งครู รังแกเพื่อน เป็นต้น (สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. 2515 : 100-101)

สรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ภาวะความพร้อมของจิตใจของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมสนองตอบต่อวัตถุ สถานที่ บุคคลหรือสิ่งเร้าต่างๆ ที่ประสบมา ซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่าง คือ ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและความพร้อมในการปฏิบัติ โดยแสดงออกมาในทางบวก ทางลบ หรือเป็นกลางก็ได้ ซึ่งทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สามารถสร้างขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้

หน้าที่ของทัศนคติ

กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี กล่าวถึงหน้าที่ของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจให้คนปรับตัวเมื่อเรามีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดเราย่อมเข้าหาสิ่งนั้น
2. ทำหน้าที่ให้ค่านิยมหรือให้ความชื่นชอบต่อเนื่องไปถึงสิ่งอื่นๆ เช่น ถ้าเรามีทัศนคติว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต้องใช้วิธีสันติ ถ้าเราพบใครที่มีแนวความคิดเช่นนี้ เราก็จะชอบเขาไปด้วย
3. ทำหน้าที่ช่วยให้เราตีความหมายของสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น ถ้าเรามีทัศนคติที่ดีต่อพ่อแม่ แม้บางครั้งพ่อแม่จะขัดใจเรา แต่เราก็เข้าใจว่าพ่อแม่ทำกับเราด้วยความหวังดี
4. ทำหน้าที่ป้องกันตนเองหรือรักษาหน้าเอาไว้ เช่น คนที่ไม่ยอมรับความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ก็จะทำให้สร้างทัศนคติว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น ไม่ยอมรับรู้อื่นๆ ที่ผ่านเข้ามา (กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี. 2524 : 227)

ส่วนสุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม กล่าวถึงหน้าที่ของทัศนคติไว้ดังนี้คือ

1. ทัศนคติและการตีความหมาย (Attitudes and Meaning) ทัศนคติมีอิทธิพลต่อการตีความหมายสิ่งต่างๆ ของบุคคลมาก การที่บุคคลมีพฤติกรรมก้าวร้าว หรือพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด

ออกไป หรือการมองสิ่งของ หรือบุคคลว่ามีคุณค่าเพียงใด ย่อมเกิดจากทัศนคติของบุคคลทั้งสิ้น ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นปัญญาชน หรือบุคคลธรรมดา ย่อมเกิดความลำเอียงในการตัดสินใจ หรือการปฏิบัติต่อบุคคลอย่างลำเอียงได้ตามทัศนคติของเขาที่มีต่อบุคคล หรือสิ่งนั้น ๆ

2. ทัศนคติและจุดหมายปลายทางของบุคคล (Attitudes and Personal Goals) ทัศนคติของบุคคลหนึ่ง ๆ ย่อมมีส่วนช่วยให้บุคคลนั้นบรรลุจุดหมายปลายทางที่ประสงค์ คนที่มีทัศนคติดีต่อการศึกษา ย่อมได้รับผลสำเร็จจากการศึกษานั้น ผู้ที่มีทัศนคติดีต่อหัวหน้างานย่อมทำงานประสานกันได้ดี ช่วยให้พบความก้าวหน้าในการทำงาน เป็นต้น

3. ทัศนคติและการหาเหตุผลเข้าข้างตน (Attitudes and Self-Defense) บุคคลทุกคนย่อมต้องการป้องกันตนเอง โดยพยายามยกตัวเองออกมาจากความบกพร่อง ซึ่งบางครั้งตนเองก็คิดว่า เป็นความบกพร่องจริงๆ เช่น คนที่สูบบุหรี่จัด มักหาเหตุผลอธิบายเข้าข้างตนเองว่า การสูบบุหรี่ไม่เป็นอันตรายต่อปอดแต่อย่างใด และพยายามหาเหตุผลต่าง ๆ มาคัดค้านคำกล่าวที่ว่า การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุของการเกิดมะเร็งในปอด ทัศนคติที่มีต่อวิชาวิทยาศาสตร์ก็ค่อย ๆ พัฒนาไปในทางที่ไม่เชื่อถือวิชาการนั้น เป็นต้น

สรุปได้ว่า ทัศนคติมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก ทั้งนี้เพราะถ้าเกิดทัศนคติที่ดีต่อครูผู้สอนหรือต่อวิชาที่เรียนแล้ว เด็กจะเรียนวิชานั้นได้ดีเป็นส่วนมาก ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กมีทัศนคติไม่ดีต่อครูผู้สอน หรือต่อวิชาใดแล้ว เด็กก็จะเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากจะเรียนวิชานั้น ฉะนั้นในการเรียนการสอนครูจึงต้องปลูกฝังทัศนคติที่ดีให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกรักเรียน อยากมาโรงเรียน เท่ากับครูช่วยหยิบยื่นความสำเร็จให้แก่เด็ก (สุชา จันท์น้อม และสุรางค์ จันท์น้อม. 2515 : 154-156)

สาเหตุของการเกิดทัศนคติ

กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี ได้กล่าวว่า ทัศนคติอาจเกิดขึ้นจากสาเหตุเหล่านี้

1. การอบรมเลี้ยงดู เด็กที่เกิดในครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ ก็จะมี ความเลื่อมใสในศาสนาพุทธไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากได้พบเห็น ได้ปฏิบัติทางด้านพุทธศาสนายู่ทุกวัน
2. จากประสบการณ์ส่วนตัว คนที่เคยถูกสุนัขกัดย่อมมีทัศนคติไม่ดีต่อสุนัขมากกว่าคนทั่วไป
3. จากเหตุการณ์ที่ประทับใจ ซึ่งมักจะเป็นประสบการณ์เพียงครั้งเดียว
4. การรับเอาทัศนคติเดิมของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาเป็นทัศนคติของเรา เช่น เมื่อเราเข้าไปเป็นนักศึกษาใหม่ของมหาวิทยาลัย เราก็มักรับทัศนคติต่าง ๆ จากนักศึกษาเก่า
5. เกิดจากลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละคน เช่น บางคนที่มีมองโลกในแง่ร้าย ก็มีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งอื่น ๆ
6. เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชน สื่อมวลชนเป็นแหล่งให้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดความเข้าใจและอารมณ์

7. ความต้องการที่จะให้สมปรารถนา ทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งอื่นๆ เช่น คนไข้มีทัศนคติที่ดีต่อหมอ เพราะหมอบเป็นผู้รักษาโรคของเขาให้หายได้ (กายจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี. 2524 : 234)

สรุปได้ว่า การเกิดทัศนคติเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น การอบรมเลี้ยงดู ประสบการณ์ส่วนตัวที่ประทับใจ รับมาจากผู้อื่น ลักษณะบุคลิกภาพ สื่อมวลชน และความต้องการสมความปรารถนา

ขบวนการที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

เคลแมน ได้กล่าวถึงกระบวนการ 3 ประการ ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ คือ

1. การยินยอม (Compliance) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับอิทธิพลจากผู้อื่น เพราะต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนในทางที่ตนต้องการหรือพอใจ
2. การลอกเลียนแบบ (Identification) จะเกิดจากการที่บุคคลนั้น ๆ ยอมรับอิทธิพลจากผู้อื่น เพราะต้องการสร้างพฤติกรรมของตนขึ้นให้เหมือนกับบุคคลอื่นในสังคม เพื่อที่จะติดต่อกับหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ดี
3. การที่บุคคลยอมรับอิทธิพลหรือพฤติกรรมปานกลาง เพราะสิ่งเหล่านั้นเหมาะสมกับระบบค่านิยมที่มีอยู่ในตัวเขา (Internalization) (Kelman. 1958 : 469-471) และ เรมเมอร์ส กล่าวว่า ทัศนคติสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่ในบางกรณีอาจเปลี่ยนแปลงน้อยมาก หรือเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก (Remmers. 1954 : 6-7)

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

สุชา จันท์นอม และสุรางค์ จันท์นอม กล่าวว่าทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่มีความคงทนถาวรพอสมควร การเปลี่ยนแปลงทัศนคติจึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะทำไม่ได้ ในเวลาสอนเด็กนั้นถ้าพบว่าเด็กมีทัศนคติที่ไม่พึงประสงค์ครูควรที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเด็กให้เป็นไปในแนวทางที่พึงประสงค์ วิธีการที่ครูอาจนำไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเด็กมีดังต่อไปนี้

1. ชี้แจงหรืออธิบายให้เด็กเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างแจ่มแจ้งทั้งนี้เนื่องจากเด็กอาจจะเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ จึงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น ๆ โดยตลอด อาจจะช่วยให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติเสียใหม่ได้
2. ทัศนคติของบุคคลในคณะหนึ่ง ๆ หรือสังคมหนึ่ง ๆ มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติของเด็กมาก ฉะนั้นถ้าเราสามารถชักจูงบุคคลในกลุ่มนั้นให้เกิดมีทัศนคติดี เด็กในสังคมย่อมพัฒนาทัศนคติไปในทิศทางที่ดีด้วย
3. อารมณ์มีส่วนช่วยในการพัฒนาทัศนคติของเด็กมาก ฉะนั้นการยั่วยุอารมณ์ของเด็กให้ชอบในสิ่งที่เด็กไม่เคยชอบมาก่อน จะด้วยการอ่านหนังสือ หรือดูภาพยนตร์ก็ตาม อาจจะช่วยให้เด็กเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้มากเหมือนกัน
4. การให้เด็กได้อ่านหนังสือที่ดี ย่อมช่วยให้เด็กได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้มากเช่นเดียวกัน

5. การเปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่ของบุคคล เช่น บุคคลมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น ภาวะความคับข้องใจก็ลดลงได้ และทัศนคติในทางก้าวร้าวก็จะลดลงไปด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปในทางเลวลง บุคคลอาจมีทัศนคติเปลี่ยนไปในทางเลวลงได้เช่นเดียวกัน

6. การใช้กฎเกณฑ์เป็นเครื่องช่วย บางครั้งเราสามารถใช้อุปกรณ์ หรือระเบียบข้อบังคับให้เด็กเปลี่ยนพฤติกรรม ก็จะช่วยให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติไปในทางที่ต้องการได้เช่นกัน เช่น การห้ามบุคคลทำลายทรัพย์สินสาธารณะ อาจจะมีอิทธิพลในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อทรัพย์สินสาธารณะด้วย

7. การให้เด็กได้มีโอกาสใกล้ชิดกับสิ่งนั้น เราจะพบว่าบุคคลจำนวนมากที่มีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้ง ๆ ที่ ยังไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับสิ่งนั้น ถ้าหากได้โอกาสทำความรู้จักหรือพูดด้วยอาจจะช่วยให้เด็กเปลี่ยนทัศนคติได้มาก

8. การให้ประสบการณ์แก่เด็ก จะช่วยให้เด็กได้รับทราบข้อเท็จจริง และข้อข้องใจต่างๆ ในขณะที่เด็กได้รับประสบการณ์ครูควรคอยแนะนำและ ให้ความช่วยเหลือให้เด็กเข้าใจเรื่องนั้นอย่างแจ่มแจ้ง จะช่วยแก้ไขทัศนคติของเด็กได้ (สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. 2515 : 158-160)

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ ได้กล่าวถึงการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติในด้านการเรียนเพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสามารถทำได้ดังนี้คือ

1. การสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

1.1 จัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและสนุกสนาน

1.2 ครูต้องเป็นแบบฉบับที่ดีทางด้านความคิด ความประพฤติ และการมีระเบียบวินัยด้านการเรียนรู้และด้านสังคม

2. การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียน

2.1 ให้การแนะนำ โดยชี้แนะแนวทางปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่จะตอบสนองในทางบวกต่อสิ่งที่ทำคุณประโยชน์ต่อตนเอง

2.2 พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัด และความต้องการแก่เด็กแต่ละคนเพื่อให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้มากกว่าการใช้การลงโทษ

2.3 พยายามให้เด็กได้ลงมือกระทำเอง และมีส่วนรับผิดชอบต่อสิ่งนั้นๆ เช่นการสอนหัวข้อบางอย่างครูจะแบ่งให้นักเรียนค้นคว้าทดลองด้วยตนเอง เด็กจะเกิดความเข้าใจ ภาคภูมิใจ ต่อบทเรียนนั้นๆ ทำให้ทัศนคติที่เคยไม่ดีต่อบทเรียนนั้นลดลง และในที่สุดกลายเป็นทัศนคติที่ดีได้ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528 : 233)

กล่าวได้ว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่หรือทำให้มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นใหม่ได้ โดยใช้วิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่พึงประสงค์ เกิดทัศนคติใหม่ตามที่พึงประสงค์ นักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนสามารถหาสาเหตุของทัศนคติที่ไม่ดี แล้วหาทางแก้ไขเพื่อให้ นักเรียนเปลี่ยนแปลงทัศนคติเสีย อาจทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้น ชอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น

ประโยชน์ของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ กล่าวถึงประโยชน์ของทัศนคติ (The Functions of Attitudes) ไว้ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว โดยการจัดรูปหรือจัดระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเขา
  2. ช่วยให้มีการยอมรับตนเอง โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่างซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา
  3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกิริยาตอบโต้ หรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกไปนั้นส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาให้ หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม
  4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าทัศนคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น (ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520 : 4)
- กล่าวได้ว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ เพราะช่วยให้นักเรียนเข้าใจสภาพแวดล้อมในการเรียน ช่วยให้นักเรียนรู้ว่าเมื่อได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน ทำให้มีความพอใจและกล้าแสดงออกที่จะเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดาณิช จานุกเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน นักเรียน 120 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดแบบคละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดาณิช จานุกเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากประชากรจำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนห้องละ 40 คน เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
  - 1.1 แผนกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
  - 1.2 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ จำนวน 10 แผน
  - 1.3 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามคู่มือครู จำนวน 10 แผน
2. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล
  - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
  - 2.2 แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อใช้กับแผนการสอนทักษะการฟัง การพูด สำหรับกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) และขอบข่ายของเนื้อหาวิชาจากหลักสูตร หนังสือ เอกสาร และตำราภาษาอังกฤษ เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาของบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาวิชาแต่ละเรื่อง แล้วแบ่งเนื้อหาที่จะสอนออกเป็น 10 เรื่อง สำหรับจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ประกอบกิจกรรมการสอน เรื่องละ 1 กิจกรรม
- 1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ของ ทิศนา แคมมณี (2522 : 199-231)
- 1.4 คัดเลือกกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับในบทเรียน เพื่อนำมาใช้ประกอบสถานการณ์การสอนในแต่ละเรื่อง

2. การสร้างแผนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

- 2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง การพูด วิชาภาษาอังกฤษ จุดประสงค์การเรียนรู้ของการฟัง การพูด รายวิชา อ 011 คู่มือครู แบบเรียนและขอบข่ายของวิชาที่จะสอน
- 2.2 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง การพูด ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด ทั้ง 20 คาบ ซึ่งพิจารณาคัดเลือกเนื้อหาที่ตรงตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2539 โดยคัดเลือกจากแบบเรียนและแหล่งวิชาการต่าง ๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกโดยพิจารณาความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนรายวิชา อ 011 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- 2.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละเรื่องก่อนสร้างแผนการสอน
- 2.4 สร้างแผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ โดยศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนการฟัง การพูดภาษาอังกฤษตามแนวธรรมชาติ และใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ประกอบในขั้นตอนการสอน แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 10 แผน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้
  - ขั้นที่ 1 ฟังฟังโดยรวมทั้งหมด

ให้นักเรียนฟังเรื่องที่จะพบจริงในชีวิตประจำวัน (Authentic) โดยให้ฟังจากเทปหรือครูผู้สอนแล้วให้นักเรียนเล่นเกม เพื่อสร้างความสนใจและผ่อนคลายความตึงเครียด

ขั้นที่ 2 ฝึกฟังทีละส่วน

ให้นักเรียนฟังทีละประโยคซึ่งต้องการให้นักเรียนตอบคำถามประเภท Yes/No คำถามประเภท Either or และคำถามประเภท Wh-questions แล้วครูจะอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนที่ยาก โดยใช้ท่าทาง (Gestures) เกม (Games) รูปภาพ (Pictures) ของจริง (Real Objects) การเลียนแบบ (Mime) และการวาดภาพบนกระดานประกอบ (Drawing)

ขั้นที่ 3 ฝึกฟังเพื่อสื่อความหมายประกอบ

ให้นักเรียนฟังเทป หรือที่ครูพูดจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ดูภาพ หรือสื่อการสอนอื่นๆ เช่น สไลด์ แผนภูมิ แผนที่ประกอบไปจนจบ และให้นักเรียนฝึกแสดงท่าทางประกอบ เช่น ในบทเรียนเป็นเรื่องการถามราคาสิ่งของ ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 4 ฝึกฟังเพื่อทบทวน

ให้นักเรียนดูภาพ พร้อมกันนี้ครูจะให้นักเรียนได้ฟังการใช้สำนวนในหลายรูปแบบ

ขั้นที่ 5 ฝึกฟัง - พูดและแสดงท่าทางประกอบ

ให้นักเรียนได้ฟังภาษาที่เคยเรียนมาแล้วในสถานการณ์อื่น ๆ อีกครั้ง โดยฟังจากเทป ครูจะให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบตามบทสนทนา แล้วให้นักเรียนแต่ละคนแต่งบทสนทนาในสถานการณ์ที่เรียนมาแล้ว และฝึกสนทนากับเพื่อน

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนพูดในสถานการณ์

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4 - 5 คน เตรียมการแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เรียนมาแล้ว ครูสังเกตการแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียน

2.5 ผู้วิจัยนำแผนการสอนที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษเป็นผู้ตรวจสอบแผน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจนถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

2.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3. แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด ตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์

ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการวิธีการจัดกิจกรรม และลำดับขั้นการสอน โดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่าง จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนรายวิชา อ 011 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 10 แผน โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยการใช้การสนทนาถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนหรือใช้วัสดุต่างๆ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนเป็นการนำเข้าสู่ บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์เป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า เมื่อผู้เรียนเรียนจบขั้นตอนนี้เนื้อหาแล้ว ผู้เรียนสามารถฟังเรื่องและเข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนใช้ภาษาสำหรับการพูดได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม โดยการใช้คำถามหรือทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และสำนวนต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยทำกิจกรรมก่อนเรียน เกี่ยวกับคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนจะได้ฟังจากเรื่อง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่องและให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น

ขั้นที่ 6 ลงมือปฏิบัติให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจงผลการปฏิบัติ โดยครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของนักเรียน ให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไข เมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติม เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ ครูประเมินผลการเรียนรู้ โดยการสังเกตการทำกิจกรรมและการตอบคำถามจากแบบฝึกหัดของนักเรียน

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนความรู้เป็นการสรุปย่อ ทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น อาจทำได้โดย ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มรายงานผลหรือเล่าเรื่อง เตรียมเรื่องมาพูดหรือปฏิบัติงานวิธีการต่างๆ

3.1 ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้ตรวจสอบแผนการสอน โดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจนถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา

3.2 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำไปใช้ทดลองจริง

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ ได้สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด โดยได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-การพูด จากหนังสือ Modern Language testing ของ แวลเล็ท (Valette. 1967 : 82-83) หนังสือ Language Test at School ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 - 323) และหนังสือการประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสทร. 2529)

4.2 ศึกษาจุดประสงค์และเนื้อหา วิชาเรื่องที่ทำการวิจัย เพื่อสร้างแบบทดสอบ

4.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral test) ในรูปของการถามตอบประโยคต่อประโยค การโต้ตอบกับคู่สนทนา ต่อประโยคที่ได้ยิน หรือการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งตามความเหมาะสม

สม แล้วบันทึกลงในเทปบันทึกเสียง ซึ่งใช้เวลาในการสัมภาษณ์นักเรียนคนละ 5 - 10 นาที โดยมีแบบทดสอบ 2 แบบ คือ

4.3.1 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า การสนทนาโต้ตอบต่อประโยคที่ได้ยิน หรือการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน

4.3.2 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการสนทนา หรือตอบคำถาม

4.4 เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด ใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) ฉบับเดียวกัน โดยตรวจให้คะแนนจากการฟังเทปบันทึกเสียง ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของอลเลอร์ (Oller, 1979 : 320 - 323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.4.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้านจะแบ่งออกเป็นข้อย่อยๆ อีก 6 ระดับ ระดับ 1 (poor) ถึงระดับ 6 (excellent)

4.4.2 นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางนำหนักพฤติกรรมซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 99 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ด้านสำเนียง (Accent)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ผิดอย่างเด่นชัดบ่อยๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องย่ำบ่อยๆ

ระดับ 3 ออกสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อยๆ มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และคำศัพท์

ระดับ 4 มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 5 การออกเสียงผิดมีน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 การออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

ระดับ 2 พูดผิดมาก แสดงให้รู้ว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก ทำให้สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่ามีไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

- ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)
- ระดับ 1 มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาต่างๆ
- ระดับ 2 มีศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
- ระดับ 3 ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงที่จำกัด พูดและขยายความและอธิบาย
- ไม่ได้
- ระดับ 4 ใช้ศัพท์ได้เพียงพอที่จะอธิบายในความสนใจพิเศษ ไม่มีศัพท์เทคนิค
- ระดับ 5 ใช้คำศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่างๆ
- ระดับ 6 ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา
- ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)
- ระดับ 1 การพูดยังติดตะกุกตะกัก
- ระดับ 2 การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
- ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
- ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจจะเกิดจากการพูดใหม่ หรือมัวคิดหา
- ศัพท์
- ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6 พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา
- ด้านความเข้าใจ (Comprehension)
- ระดับ 1 เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด
- ระดับ 2 เข้าใจได้ในคำพูดซ้ำๆ ง่ายๆ ยังต้องการการกรอกรำ จึงจะเข้าใจ
- ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวังและต้องการการกรอกรำ
- ในบางครั้ง
- ระดับ 4 เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องการการกรอกรำในบางครั้ง
- ระดับ 5 เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว
- ระดับ 6 เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก และเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาคณะหนึ่ง
- 4.4.3 กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามลำดับความสามารถของพฤติกรรมในการฟัง การพูด 5 ด้าน
- 4.5 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่าจะข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่
- 4.6 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัย มีคุณวุฒิ วิทยวุฒิ และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึกและแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกัน

ในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการบันทึกคะแนนการพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี

4.7 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) ที่เรียกว่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 176 - 177) ได้ค่าความเชื่อมั่น .71

4.8 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด ถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญโดยใช้ t -test (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบไว้เพียง 15 ข้อ ซึ่งมีค่า t ตั้งแต่ 2.54 - 4.75

4.9 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95

5. แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

5.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบวัดทัศนคติของ เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2520 : 38 - 70) และ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 27 - 32)

5.2 สร้างแบบวัดทัศนคติ โดยเขียนข้อความที่แสดงลักษณะของทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในด้านความรู้สึก ความเชื่อมั่นหรือ ความตั้งใจที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยละข้อความเชิงนิมิตและเชิงนิเสธไว้ด้วยกัน แต่ละข้อมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด

5.3 นำแบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นจำนวน 30 ข้อ ไปให้กรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ ชุดเดียวกับตรวจแบบทดสอบและแผนการสอน ตรวจพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและความชัดเจนของการใช้ภาษาในแต่ละข้อคำถาม

5.4 นำแบบวัดทัศนคติที่แก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเพ็ญสมิทธิ์ เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

5.4.1 แบบสอบถามที่เป็นข้อความเชิงนิมิต (Positive)

เห็นด้วยมากที่สุด	4 คะแนน
เห็นด้วยมาก	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	2 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1 คะแนน

5.4.2 แบบสอบถามที่เป็นข้อความเชิงนิเสธ (Negative)

เห็นด้วยมากที่สุด	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	2 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	4 คะแนน

5.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยใช้เทคนิค 25 % (วิเชียร เกตุสิงห์. 2524 : 138) ในการแบ่งกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ แล้วหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามแต่ละข้อ ใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วเลือกข้อความที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 1.75 - 3.29

5.6 นำแบบวัดทัศนคติที่คัดเลือกแล้วจำนวน 20 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร α -Coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ . 88

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216 - 217) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแสดงในตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1	หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre - test)
T_2	หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post - test)
R	หมายถึง การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
E	หมายถึง กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
C	หมายถึง กลุ่มควบคุม (Control Group)
X	หมายถึง การได้รับตัวแปรทดลอง โดยได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
$\sim X$	หมายถึง การไม่ได้รับตัวแปรทดลอง แต่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.2 ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน และระยะเวลาเท่ากันโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

2.3 ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำก่อนการทดลอง

2.4 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent ในรูป Difference Score

3. เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group

4. เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IC) ของแบบทดสอบ จากสูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IC	หมายถึง	ดัชนีของความสอดคล้อง
	R	หมายถึง	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง - การพูด และแบบวัดทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีการทางสถิติแบบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	คือ ค่าอำนาจการจำแนกของเครื่องมือ
	$\bar{X}_H$	คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-การพูด และแบบวัดทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170 - 172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_r^2} \right\}$$

เมื่อ	α	คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	n	คือ จำนวนข้อสอบในแบบสอบถาม
	S_i^2	คือ คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	S_r^2	คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของผู้ตรวจ 3 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) ที่เรียกว่า สัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแดนซ์ (ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 176 - 177)

$$W = \frac{12S}{K^2(n^3 - n)}$$

เมื่อ	W	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
	S	หมายถึง	ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของสิ่งของแต่ละอันที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
	K	หมายถึง	จำนวนผู้จัดอันดับ
	n	หมายถึง	จำนวนสิ่งของที่ถูกจัดอันดับ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2536 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	หมายถึง	จำนวนข้อมูล

2.1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2536 : 63)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

2.2 การตรวจสอบสมมติฐาน ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และข้อ 2 โดยใช้สถิติ
t -test แบบ Independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 162)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

- $\bar{X}_1$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลอง
- $\bar{X}_2$ หมายถึง ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มควบคุม
- S_1^2 หมายถึง คะแนนความแปรปรวนของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ
ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
- S_2^2 หมายถึง คะแนนความแปรปรวนของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ
ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
- n_1 หมายถึง จำนวนนักเรียนของกลุ่มทดลอง
- n_2 หมายถึง จำนวนนักเรียนของกลุ่มควบคุม

2.3 การตรวจสอบสมมุติฐาน ทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 และข้อ 4 โดยใช้ t-test แบบ Dependent Group (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ . 2540 : 165)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

$$df = n-1$$

เมื่อ	t	หมายถึง	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	D	หมายถึง	ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum D$	หมายถึง	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน T-distribution
$\bar{D}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
S_D^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของ D
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	40	9.525	20.67	2.89**
กลุ่มควบคุม	40	6.775	15.77	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	40	8.025	31.92	3.13**
กลุ่มควบคุม	40	4.675	14.28	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู มีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียน ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง แบ่งออกได้ดังนี้

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	S_D^2	t
กลุ่มทดลอง	40	9.525	20.67	13.25**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	S_D^2	t
กลุ่มทดลอง	40	8.025	31.92	8.89**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองมีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียน ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่าง ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม แบ่งออกได้ดังนี้

4.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	S_D^2	t
กลุ่มควบคุม	40	6.777	15.77	10.79**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตาม คู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{D}$	S_D^2	t
กลุ่มควบคุม	40	4.675	14.28	7.82**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองมีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

สังเขปความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเป็นการเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนต่อการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง
4. เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดของนักเรียน ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
2. ทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
3. ความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
4. ความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดา นิจจานูเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) จำนวน 3 ห้องเรียน นักเรียน 120 คน ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดแบบคละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011) ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนห้องละ 40 คน เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอน มี 2 แผน ได้แก่

1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งผ่านการตรวจแก้ไขทดลองใช้และปรับปรุงมาแล้ว

1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนการสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ ซึ่งผ่านการตรวจแก้ไขทดลองใช้และปรับปรุงมาแล้ว

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 15 ข้อ

3. แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ t-test แบบ Independent Samples ในการเปรียบเทียบดังนี้

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

1.2 เปรียบเทียบทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู

2. ใช้ t-test แบบ Dependent Samples ในการเปรียบเทียบดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลอง

2.2 เปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

สรุปผลการค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครูมีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

3.1 มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 มีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4.1 มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 มีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครูปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสามารถอภิปรายด้วยเหตุผลดังนี้

1.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ได้ดี เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) ทำให้นักเรียนสามารถพูดภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น เนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติช่วยให้นักเรียนเตรียมความพร้อมได้โดยให้พูดจากการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคอย่างค่อยเป็นค่อยไปนักเรียนที่ยังไม่เข้าใจความหมายจะยังไม่พูดจนกว่าจะเข้าใจความหมายเสียก่อน ครูจะใช้ภาษาท่าทาง การแสดงบทเลียนแบบ การใช้แผนภูมิ รูปภาพ การโฆษณาต่างๆ และของจริง เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมาย ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกในการพูด เพราะมีความมั่นใจในความหมายที่พูด

1.1.2 กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamics) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในการสอนเนื้อหาวิชาให้มากขึ้น เมื่อใช้สอดแทรกเข้าไปกับการสอนวิชาอื่นๆ (ทศนา แชมมณี. 2522 : 199) การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ จะเป็นตัวป้อนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ฟังภาษาอย่างมีความหมายและเข้าใจได้ระยะหนึ่ง แล้วจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดโดยไม่มีภารกิจบังคับ

นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพิ่มประสิทธิภาพต่อการเรียน เกิดความสนุกสนานและช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

1.2 การเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนเข้าใจปัจจัยป้อนที่มีความหมาย โดยที่ครูใช้สื่อการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากการมองเห็นสื่อการสอนที่หลากหลาย เมื่อนักเรียนได้สัมผัส ทำให้นักเรียนเข้าใจ และสามารถตอบคำถามจากครูได้ทั้งทางวาจาและไม่ใช้วาจาเช่น พยักหน้า คำตอบสั้นๆ จนกระทั่งตอบคำถามตามที่ครูถามได้เป็นคำพูดหรือเป็นประโยคยาวๆ ได้ การเรียนเป็นคู่และเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะในการฟัง-พูดโดยตรงกับเพื่อนในกลุ่มย่อย มีการช่วยเหลือกันในกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการเล่นเกม การร้องเพลง การแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งนักเรียนได้ฝึกฝนทักษะก่อนการแสดงบทบาทสมมติจริงเพื่อให้กลุ่มอื่นๆ ชมจึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถ ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

2. การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู ปรากฏว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผลดังนี้

2.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ไม่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษา นักเรียนไม่ต้องคอยระวังในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา นักเรียนจะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายได้อย่างดี ครูจะไม่แก้ไขโดยตรง แต่ครูจะพูดย้ำคำหรือประโยคในการแก้ไขใหม่ ทำให้นักเรียนกล้าพูด และประสบผลสำเร็จในการพูดมากขึ้น

2.2 กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ทำให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนเป็นคู่หรือในกลุ่มย่อย โดยใช้ประสบการณ์เดิมของแต่ละคน นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อคู่และกลุ่ม มีความกระตือรือร้นในการสนทนากับคู่และภายในกลุ่มของตนของตน ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเป็นไปด้วยดี ปราศจากความกดดัน ลดความวิตกกังวล นักเรียนที่เรียนอ่อนมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นเมื่อนักเรียนที่เรียนเก่งกว่าช่วยเหลือในการสนทนา นักเรียนที่เรียนเก่งจะเกิดความภาคภูมิใจ จากการยอมรับจากเพื่อนนักเรียน ซึ่งส่งผลให้การฟัง-พูดของนักเรียนพัฒนาเพิ่มมากขึ้น

3. การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 เนื่องจากเหตุผลดังนี้

3.1 การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงตอบคำถาม

โดยการพยักหน้า พูด “Yes” หรือ “No” สั้นๆ และตอบตามผู้สอนถามแบบยาวตามลำดับ ผู้สอนจะไม่เน้นไวยากรณ์ในช่วงแรกๆ และไม่แก้คำผิดโดยตรงเพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความกังวล แต่จะแก้โดยพูดคำหรือประโยคที่ถูกต้องให้นักเรียนได้ยินและฝึกฝนตาม อีกทั้งยังใช้เกมแทรกระหว่างการสอน ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนน่าเรียน สนุกสนาน และยังมีการใช้บทบาทสมมติเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟัง-พูด ทำให้นักเรียนได้เห็น ได้ยินการสนทนาจากเพื่อนๆ ในกลุ่มอื่นๆ ด้วย ส่งผลให้หลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

3.2 ทักษะคิดต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในช่วงแรกๆ นักเรียนเกิดความประหม่า ไม่กล้าตอบคำถามของครู แต่เมื่อเรียนไปได้ระยะเวลาหนึ่ง นักเรียนเห็นว่าเมื่อพูดไม่ถูกต้องครูก็แก้ไขให้โดยไม่พูดว่าผิด และมีการนำกิจกรรมต่างๆ สอดแทรกเข้าไปในบทเรียน ทำให้เกิดความสนุกสนาน และนักเรียนค่อยๆ พูดภาษาอังกฤษเพิ่มได้มากขึ้นเป็นลำดับ ทำให้ทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษดีขึ้น ส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น

4. การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติของนักเรียนในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าการทดลอง เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4 เนื่องจากเหตุผล ดังนี้

4.1 ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เนื้อหาในการสอนของกลุ่มควบคุมเช่นเดียวกับที่ใช้สอนในกลุ่มทดลอง มีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้เกม หรือ เพลง ในขณะที่ทำการสอนนักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีการแสดงบทบาทสมมติเช่นเดียวกัน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน ส่งผลให้ภายหลังจากการทดลองนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีพัฒนาการทางการฟัง-พูดสูงขึ้นเช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง

4.2 ทักษะคิดต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนของกลุ่มควบคุม การสอนของกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนอย่างดี ทำให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มนี้ได้รับการสอนโดยใช้เนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง มีการจัดกิจกรรมคือนำเอาเกม เพลง การแสดงบทบาทสมมติเช่นเดียวกัน ทำให้นักเรียนในกลุ่มนี้มีทัศนคติที่ดีต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ส่งผลให้หลังการทดลองนักเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการสอน

1.1 จากการวิจัยพบว่าการแบ่งกลุ่ม ควรให้นักเรียนมีโอกาสเปลี่ยนกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสพบกับกับเพื่อนหลายๆ คนในชั้นเรียน เป็นการฝึกให้นักเรียนได้ฝึกสนทนากับคนอื่นๆ บ้าง ไม่เช่นนั้นนักเรียนจะฝึกพูดกับเพื่อนที่สนิทกันเท่านั้น เนื่องจากในชีวิตจริงนักเรียนจะต้องพบกับคนอื่นๆ มากมาย

1.2 การเลือกบทสนทนา ควรเลือกบทสนทนาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงๆ ในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนเห็นว่าบทสนทนาสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้จริง ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นในการฝึกฝน

1.3 บทบาทของครู ครูควรเป็นตัวอย่างในการพูดที่ถูกต้องเพราะการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ครูต้องใช้ภาษาเป้าหมายตลอดเวลา นักเรียนจะเลียนแบบครูทั้งน้ำเสียง กิริยาท่าทาง การนำเสนอคำศัพท์หรือประโยคใหม่ที่นักเรียนไม่เข้าใจความหมาย ครูต้องใช้สื่อที่หลากหลายในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ โดยไม่ใช้การแปล

1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูต้องให้กิจกรรมที่ทำทลายความสามารถของนักเรียน ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการฟัง-พูดในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การสอบถามข้อมูลต่างๆ การเล่าเรื่อง การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ใช่ท่องจำ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาวิจัยในการเรียนการสอนภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เพราะจะทำให้ให้นักเรียนสามารถฟัง-พูดภาษาต่างๆ เหล่านี้ได้ด้วยความกระตือรือร้น

2.2 ควรทำการศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ ที่อาจเป็นผลมาจากการเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ เช่น ความสนใจ ความร่วมมือ ความรับผิดชอบ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรได้รับความสนใจจากนักเรียน มีการร่วมมือในการทำงานและมีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม

2.3 ควรทำการศึกษาวิจัยกับผู้เรียนในระดับอื่นๆ เช่น ในระดับประถมศึกษา โดยการคัดเลือกบทเรียนที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2538). *รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- (2540). *สาระสำคัญของผลการวิจัย เรื่องสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 “วิสัยทัศน์การมัธยมศึกษาในอนาคต : สาระและมุมมอง”*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กาญจนา คำสุวรรณ และนิตยา เสาร์มณี. (2524). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ศิลปาบรรณการ.
- กาญจนา ปรามพาล. (1984). *การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมและอุดมศึกษา*. Thai/ TESOL'S Occasional Paper No. 1984/2.
- จินดา งามสุทธิ และ อัมพร สุขเกษม. (2516). *การพูด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กอพลินธุ์ : โรงพิมพ์จิตภัณฑ์การพิมพ์.
- จุฑารัตน์ ธาณี. (2534). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมุติกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จุมพล พลภักขีวิน. (2531). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลของโรงเรียนเอกชน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2537). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์. (2520). *การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง. (2518). *อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.
- เดโช สวานานนท์. (2512). *ปทานุกรมจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ทศนา แคมมณี. (2522). *กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บูรพา ศิลป์การพิมพ์.

- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). *ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประวิณ รอดเขียว. (2523). *ทัศนคติต่อการพึ่งตนเองของประชาชนในเขตบริการของโรงเรียนในโครงการ ทดลองของโรงเรียนมัธยมชุมชน จังหวัดลำปาง*. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ผะอบ ไปชะกฤษณะ. (2536). “การสร้างแบบฝึกทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1,”
- ฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. (2539). *ผลการสอบมาตรฐานของฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2539*. กรุงเทพฯ : ฝ่ายการศึกษา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2528). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. ศึกษาพรจำกัด.
- . (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วลีย์ พันธุ์มณี. (2529). *ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- วาทินี ศรีแปะบัว. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2524). *หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. เรือนอักษร.
- สนใจ ไชยบุญเรือง. (2539). *ปัญหาในการสอนและความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2539). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- สุชา จันท์นเอ็ม และสุรางค์ จันท์นเอ็ม. (2515). *จิตวิทยาการศึกษา*. โรงพิมพ์จรัสสินทวงศ์.
- สุชาติ หล่อนกลาง. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การดูกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินุญยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สุนีย์ ธีรดากร. (2525). *จิตวิทยาการศึกษา*. โรงพิมพ์สงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด.
- สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. (ม.ป.ป.) *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมิตร คุณานุกร. (2518). *หลักสูตรและการสอน*. กรุงเทพฯ : ชานพานิช.
- สมิตรา อังวัฒน์กุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). *เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ : สำหรับวัดและประเมินผลการใช้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- อัญชนา ราศรี. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาดูปทุม อำเภอดุสิต จังหวัดนครพนม*. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- Allport, Gordon W. (1969). *Handbook of Social Psychology*. Massachusetts : Clark University Press.
- Bartz, Walter H. (1979). "Testing Oral Communication," in *The Foreign Language Classroom : Language in Education : Theory and Practice*. Virginia : The centre for Applied Linguistics.
- Carroll, Brendan J. (1983). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press.
- Deboer, Wanda Aileen. (1983). "The Listening Aspect of Interpersonal Communication," *Dissertation Abstracts International*. 43(09) : 2828-A;
- Escola, Yvonne Henke. (1980). "Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German : a case study," *Dissertation Abstracts International*. typed.
- Fawcette, Annabel Elizabeth. (1965). "The Effect of Training in Listening upon the Listening Skills of Intermediate Grade Children," *Dissertation Abstracts International*. mimeographed.
- Finocchiaro, Mary & C. Brumfit. (1983). *The Functional Notional Approach : From Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York : McGraw - Hill, Book Co.,
- Harris, David P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York : Mc Graw-Hill.
- Hilgard, Ernest R. (1967). *Introduction to Psychology*. 4th ed. New York : Harcourt, Brace and World Inc.,

- Johnson, K. & C. Brumfit. (1981). *The Communicative Approach to Language Teaching*. New York : Oxford University Press.
- Kelman, H.C. (1958). "Compliance, Identification, and Interaction : Three Processes of Attitude Change," *Journal of Conflict Resolution*.
- Krashen, Stephen D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press.
- Krashen, Stephen D. & Robin C. Scacella. (1980). *Research In Second Language Acquisition*. Massachusetts : Newbury House.
- Krashen, Stephen D. & Tracy D. Terrell. (1988). *The Natural Approach*. The Alemany Press.
- More, William C. & M.G. Wingo. (1968). *Psychology and Teaching*. Bombay : D.B. Taraporevada Son and Co. Private Ltd.,
- Newcomb, Theodore M. (1954). *Social Psychology*. New York : The Dryden Press.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Paulston, Christina Bralt & Howard R. Selekman. (1978). "Interaction Activity in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in *Developing Communications Skills*.
- Richards, Jack C. & Theodore S. Rodgers. (1986). *Approaches and Methods in Language Teaching : A description and analysis*. London : Cambridge University Press.
- River, Wilga M. (1980). *Teaching Foreign Language Skills*. Chicago : The University of Chicago Press.
- Scott, Roger. (1981). "Speaking in Keith Johnson and Keith Morrow," (Eds). *Communication in the Classroom*. Longman Group, Ltd.,
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts*. London : Cambridge University Press.
- Valette, Rebecca M. & Renee S. Disick. (1972). *Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ
2. แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ
3. ตัวอย่างแผนการสอน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง

เป็นข้อสอบ Listening and Speaking Performance Test มีทั้งหมด 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน

ส่วนที่ 2 ถามโดยใช้รูปภาพประกอบ

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถฟังข้อความคำถามแล้วได้ตอบเกี่ยวกับข้อมูลตนเอง และเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้
2. นักเรียนดูรูปภาพ แล้วสามารถตอบคำถามจากภาพที่เห็นได้

แบบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

Part 1 Interviews about daily activities

1. What is your name?
2. How many brothers and sisters do you have?
3. When is your birthday?
4. What is your telephone number?
5. Who is your best friend?

Part 2 Ask about the pictures

Questions about picture 1

6. What can you see in the picture?
7. What are the people doing?
8. What time of day can it be?

Questions about picture 2

9. What is the man doing?
10. What can you see on the table?
11. What is the girl reading?
12. When does this scene take place?

Questions about picture 3

13. Why do the children gather around the table?
14. How old is the girl?
How do you know that?
15. What are on the plate?

Picture 1

Picture 2

Picture 3

**แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**

คำชี้แจง

1. แบบวัดทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จะถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนอ่านแล้วให้เลือกตอบตามความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนจริงๆ ซึ่งคำตอบของนักเรียนไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด และแบบสอบถามนี้ไม่ผลต่อการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียนแต่ประการใด ฉะนั้นขอให้นักเรียนตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบของนักเรียนจะนำไปใช้อธิบายในเชิงวิชาการเท่านั้น
2. วิธีตอบแบบวัดทัศนคตินี้ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วพิจารณาอย่างรอบคอบตามความเป็นจริงมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางขวามือที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนซึ่งแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือกดังนี้
  - 2.1 เห็นด้วยมากที่สุด แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
  - 2.2 เห็นด้วยมาก แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่
  - 2.3 เห็นด้วยน้อย แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเพียงเล็กน้อยเพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนเป็นส่วนน้อย
  - 2.4 เห็นด้วยน้อยที่สุด แสดงว่า นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยมาก เพราะข้อความนั้นไม่ค่อยตรงกับความรู้สึก หรือความคิดเห็นของนักเรียนหรือตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด
3. ข้อควรระวัง
  - 3.1 ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับข้อที่อ่านในแบบสอบถาม ข้อหนึ่ง ๆ นักเรียนจะทำเครื่องหมายได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น
  - 3.2 ขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบทุกข้อ

ขอขอบใจในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน

ผู้วิจัย

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
1	ปัจจุบันการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีความ จำเป็นต่อชีวิตประจำวัน	.....	.....	.....	.....
2	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษในห้องปฏิบัติการทางภาษา	.....	.....	.....	.....
3	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีส่วนทำให้ ข้าพเจ้าเข้าใจในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มากขึ้น	.....	.....	.....	.....
4	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีส่วนทำให้ ข้าพเจ้าสนใจต่อการเรียนวิชาภาษา อังกฤษ	.....	.....	.....	.....
5	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามี ความมั่นใจในตนเอง	.....	.....	.....	.....
6	ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะใช้การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	.....	.....	.....	.....
7	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษไม่เหมาะกับการ เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	.....	.....	.....	.....
8	ข้าพเจ้ามีความพอใจที่ได้ฟัง-พูดภาษา อังกฤษในห้องปฏิบัติการทางภาษา	.....	.....	.....	.....
9	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการฟัง-พูดภาษา อังกฤษ	.....	.....	.....	.....
10	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่สามารถฟัง-พูดภาษา อังกฤษได้	.....	.....	.....	.....
11	เนื้อหาในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความ เหมาะสมต่อข้าพเจ้า	.....	.....	.....	.....
12	ข้าพเจ้าชอบการแสดงบทบาทสมมุติโดย พูดภาษาอังกฤษ	.....	.....	.....	.....
13	ข้าพเจ้าไม่ชอบที่จะแสดงละครเป็นภาษา อังกฤษ	.....	.....	.....	.....
14	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต่อชีวิต ประจำวัน	.....	.....	.....	.....
15	เวลาสำหรับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมี มากเกินไป	.....	.....	.....	.....

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
16	ข้าพเจ้าชอบร้องเพลงภาษาอังกฤษ	.....	.....	.....	.....
17	การฟัง-พูดภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่ ช่วยเสริมบุคลิกภาพให้แก่ข้าพเจ้า	.....	.....	.....	.....
18	ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ ไม่มีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพ	.....	.....	.....	.....
19	ข้าพเจ้าเห็นว่าควรส่งเสริมกิจกรรมการ ฟัง-พูดภาษาอังกฤษมากกว่าการเรียน หลักไวยากรณ์	.....	.....	.....	.....
20	ทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะทางภาษาที่ สำคัญ	.....	.....	.....	.....

Lesson Plan for Experimental Group**Subject:** English(E011)**Period:** 1-2**Time:** 100 minutes**Level:** M. 1**General Objectives:** Students will be able to:

1. Know the proper way of greetings.
2. learn the correct manner of introducing oneself.

Terminal objectives: Students will be able to:

1. communicate orally.
2. speak with confidence.

Topic: Greetings**Vocabulary:** friend, picture, family, under, member**Structure:** Hello. My name is (name).

My name is (.....). What's your name?

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Student			
<p>1. Show the picture of two persons and play the tape.</p> <p>Ask the students: What will he/she say?</p>	<p>Look at the picture and listen to the tape.</p> <p>Answer the question.</p>	<p>Picture of two persons</p>	<p>Observe students while listening to the tape.</p> <p>Observe students while answering the question.</p>	
<p>2. Turn the tape again, sentence by sentence.</p> <p>Explain difficult vocabulary items and idioms with the help of reality, and teaching aid prepared.</p>	<p>Students cooperate with the teacher.</p>	<p>-Tape, pictures, real object or drawing</p>	<p>Observe students while listening.</p>	
<p>3. Play the tape once more.</p> <p>-Divide the students into groups of four. -Let them imagine and have role plays of the greeting scenes.</p>	<p>Listen to the tape.</p>	<p>-Tape</p>	<p>Observe students while listening.</p> <p>Observe students while working in group.</p>	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Student			
<p>4. Teach some important expressions from the text eg.</p> <p>Hello. My name's .....</p> <p>What's your name .....</p> <p>My name's .....</p> <p>Hello. My name's .....</p> <p>What's your name?</p> <p>Hello. My name's .....</p>	<p>Listen to the teacher's expressions and pronunciations along with pictures.</p>		<p>Observe students' performance.</p>	
<p>Play the tape again.</p>	<p>Listen to the tape of previous situations and have role plays based on the dialogue they've heard.</p>	Tape	<p>Check the students' role plays and dialogues.</p>	
<p>Allow the students to write the same situation and practise talking with their friends.</p>	<p>Write the dialogue and practise talking to their friends.</p>		<p>Observe students' performance.</p>	
<p>6. Encourage the students to perform the role-playing.</p>	<p>The students have role-plays based on situations given by the teacher.</p>		<p>Observe students' performance.</p>	

Lesson Plan for control Group**Subject:** English(E011)**Period:** 1-2**Time:** 100 minutes**Level:** M. 1**General Objectives:** Students will be able to:

1. Know the proper way of greetings.
2. learn the correct manner of introducing oneself.

Terminal objectives: Students will be able to:

1. communicate orally.
2. speak with confidence.

Topic: Greetings**Vocabulary:** friend, picture, family, under, member**Structure:** Hello. My name is (name).

My name is (.....). What's your name?

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Student			
1. Introduce the lesson to the students by letting them realize the different ways of greetings one another.	Listen to the teacher's introduction and explanation.	Cassette player	Oral recitation	
2. Let each student greet one another and introduce him/herself.	Work in pairs.		Observe the student's performance.	
3. Teach the importance of greeting people.	Listen to the teacher's explanation		Observe students while listening.	
4. Teach some helpful sentences and expressions in them to conversation.	Pronounce the words correctly with appropriate intonation.		Observe students while practising.	
5. Let the students listen to the cassette player and have role-plays	Have a role-play based on the given topic.	Cassette player	Observe the students' role-play.	
6. Evaluate students' work both written and oral.	Write the dialogue and practise speaking.		Observe the students' writing.	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Student			
7. Encourage the students to speak as much as possible and to know the value of using it.	Talking to their friends.		Observe the students' performance.	
8. Know the levels of students' ability in their learning.			Observe the students' performance.	
9. Summarize the lesson. Ask the students some questions related to the topic.	Listen to the teacher.		Observe the students' performance.	

ภาคผนวก ข
ผลการทดลอง

1. คะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
2. คะแนนทัศนคติต่อการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 8 คะแนนความสามารถในการฟัง - พุดภาษาอังกฤษ

คนที่	กลุ่มทดลอง (E)				กลุ่มควบคุม (C)			
	คะแนน สอบก่อน (T_{E1})	คะแนน สอบหลัง (T_{E2})	ผลต่าง คะแนน (D_E)	(D_E) ²	คะแนน สอบก่อน (T_{C1})	คะแนน สอบหลัง (T_{C2})	ผลต่าง คะแนน (D_C)	(D_C) ²
1	35	54	19	361	65	75	10	100
2	32	41	9	81	84	85	1	1
3	71	79	8	64	77	81	4	16
4	69	84	15	225	78	82	4	16
5	82	90	8	64	76	80	4	16
6	82	88	6	36	86	86	0	0
7	86	93	7	49	86	87	1	1
8	72	87	15	225	79	85	6	36
9	70	80	10	100	74	80	6	36
10	73	85	12	144	75	84	9	81
11	76	86	10	100	64	75	11	121
12	55	70	15	225	81	89	8	64
13	70	80	10	100	76	81	5	25
14	65	82	17	289	74	86	12	144
15	81	90	9	81	66	76	10	100
16	85	87	2	4	81	90	9	81
17	77	89	12	144	74	88	14	196
18	75	92	17	289	78	81	3	9
19	75	87	8	64	89	91	2	4
20	81	90	9	81	86	90	4	16
21	78	90	12	144	78	85	7	49
22	81	88	7	49	72	74	2	4
23	80	91	11	121	76	82	6	36
24	76	89	13	169	94	95	1	1
25	78	93	15	225	70	83	13	169

ตาราง 8 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง (E)				กลุ่มควบคุม (C)			
	คะแนน สอบก่อน (T _{E1})	คะแนน สอบหลัง (T _{E2})	ผลต่าง คะแนน (D _E)	(D _E) ²	คะแนน สอบก่อน (T _{C1})	คะแนน สอบหลัง (T _{C2})	ผลต่าง คะแนน (D _C)	(D _C) ²
26	91	94	3	9	78	84	6	36
27	78	80	2	4	73	78	5	25
28	90	93	3	9	86	89	3	9
29	88	93	5	25	82	89	7	49
30	87	91	4	16	78	88	10	100
31	86	94	8	64	81	85	4	16
32	33	42	9	81	72	86	4	16
33	64	75	11	121	70	82	12	144
34	68	73	5	25	77	87	10	100
35	87	94	7	49	75	87	12	144
36	74	87	13	169	61	75	14	196
37	61	79	18	324	64	74	10	100
38	65	69	4	16	74	79	5	25
39	87	95	8	64	78	90	12	144
40	77	82	5	25	91	96	5	25
	$\sum D_E = 381$ $\sum D_E^2 = 4435$ $(\sum D_E)^2 = 415161$ $\bar{D}_E = 9.525$ $S_E^2 = 20.67$				$\sum D_C = 271$ $\sum D_C^2 = 2451$ $(\sum D_C)^2 = 73441$ $\bar{D}_C = 6.775$ $S_C^2 = 15.77$			

ตาราง 9 คะแนนทัศนคติต่อการฟัง - พุดภาษาอังกฤษ

คนที่	กลุ่มทดลอง (E)				กลุ่มควบคุม (C)			
	คะแนน สอบก่อน (T _{E1})	คะแนน สอบหลัง (T _{E2})	ผลต่าง คะแนน (D _E)	(D _E) ²	คะแนน สอบก่อน (T _{C1})	คะแนน สอบหลัง (T _{C2})	ผลต่าง คะแนน (D _C)	(D _C) ²
1	63	73	10	100	54	61	7	49
2	60	65	5	25	61	62	1	1
3	56	68	12	144	55	63	8	64
4	59	70	11	121	65	65	0	0
5	60	67	7	49	69	78	9	81
6	56	65	9	81	56	65	9	81
7	56	65	9	81	73	73	0	0
8	55	73	18	324	52	53	1	1
9	52	59	7	49	66	67	1	1
10	53	65	12	144	74	78	4	16
11	46	57	11	121	66	71	5	25
12	61	67	6	36	61	65	4	16
13	54	61	7	49	64	64	0	0
14	58	74	16	256	52	58	6	36
15	66	69	3	9	55	59	4	16
16	64	68	4	16	58	59	1	1
17	58	65	7	49	64	65	1	1
18	55	65	10	100	65	66	1	1
19	67	70	3	9	62	65	3	9
20	50	77	27	729	57	73	16	256
21	65	71	6	36	67	71	4	16
22	61	64	3	9	67	74	7	49
23	43	49	6	36	55	64	9	81
24	67	70	3	9	63	71	8	64
25	52	65	13	169	63	69	6	36

ตาราง 9 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลอง (E)				กลุ่มควบคุม (C)			
	คะแนน สอบก่อน (T _{E1})	คะแนน สอบหลัง (T _{E2})	ผลต่าง คะแนน (D _E)	(D _E) ²	คะแนน สอบก่อน (T _{C1})	คะแนน สอบหลัง (T _{C2})	ผลต่าง คะแนน (D _C)	(D _C) ²
26	65	73	8	64	60	62	2	4
27	67	72	5	25	62	63	1	1
28	50	74	24	576	60	62	2	4
29	69	73	4	16	65	70	5	25
30	63	74	11	121	72	74	2	4
31	56	63	7	49	70	73	3	9
32	65	70	5	25	52	67	15	225
33	60	62	2	4	55	64	9	81
34	62	64	2	4	57	63	6	36
35	66	70	4	16	72	76	4	16
36	66	73	7	49	69	77	8	64
37	59	60	1	1	70	74	4	16
38	65	69	4	16	54	56	2	4
39	53	63	10	100	75	80	5	25
40	56	58	2	4	58	62	4	16
	$\sum D_E = 321$ $\sum D_E^2 = 3821$ $(\sum D_E)^2 = 103041$ $\bar{D}_E = 8.025$ $S_E^2 = 31.92$				$\sum D_C = 187$ $\sum D_C^2 = 1431$ $(\sum D_C)^2 = 34969$ $\bar{D}_C = 4.675$ $S_C^2 = 14.28$			

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นาย สุรพันธ์ กุศลส่ง
วันเดือนปีเกิด	29 พฤษภาคม 2499
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	60/33 หมู่ที่ 9 ซอยอยู่เย็น ถนนรามอินทรา แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายนโยบายและแผนงาน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2514	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนเซนต์จอห์น
พ.ศ. 2516	ป.กศ. จาก วิทยาลัยครูเทพสตรี
พ.ศ. 2518	ป.กศ.สูง (ภาษาอังกฤษ) จาก วิทยาลัยครูเทพสตรี
พ.ศ. 2527	ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) จาก วิทยาลัยครูจันทระเกษม
พ.ศ. 2529	ศษ.บ. (บริหารการศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2542	กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ